

الَّذِينَ تَزُولُ أَلْفَاظُ وَبَيْنَ أَلْفَاظٍ وَشَرَعَ الْأَذْيَانُ وَكَرَّمَهُ الْبُصَيَّانُ لَا تَقْلَقُ الْمُسَاوَةَ مِنْ أَرْزَاقِ حُجَّانٍ وَمَنْعَ وَمَنْعَانِ وَتَنْتَكِرُ
 فَلَا تَنْتَكِرُ وَتَرَانِ عَقَسًا لِأَيْنِ بِنْتِ بَنِي الْحَارِثِ بِحَقِّ أَنْكِسِكَةَ قَرَانِ دَاغِ سَنَاءَهُ وَحَقِّ وَبَاطِلِ وَأَزْهَمَ جَدًّا كَرَمَهُ وَدَوْنِ هَارِ
 نَارِ ذَاوَهُ وَمَعْصِيَتِ زَاكِرُوهُ ذَا شَنَهُ كَهَانِ سَكَنَانِ كَهْ مَعْصِيَتِ خَلَاكَرْدَنْدِ وَفَرْزَنْدِ زَاوَهُ سَبِغِ لَحْزَانِ مَانِ وَكَاشْتَنْدِ
 بِلَهَانِ خَوَامِ كُشْتِ وَازَانِ جَارِفَتِ عَمَلَكَهُ وَدَوَانِ جَابُودِ ثَابِتِ يَدِ بَحْتِ وَأَصْلِ شَدِّ وَدَوْدِ وَزَنْجَشَنْبَهْ چَهَادِ دَهْمِ مَاهِ رُبْعِ الْأَوَّلِ
 نَصَبِ دَسْتِمْ أَنْ هَجَرَتِ نَبَوِي وَبَعْضِي كَهْتَهُ اَمْدِ سَالِ شَصْتِ وَچَهَادِمْ وَعَمْرُ خَشِمْ بِي مَشْتِ شَالِ بُوْدِ مَدَّتِ خَلَاقَتِ مَقْبُولِ
 شَتِ مَاهِ دِيَا زَوَهْ نَفَرِ آوَلِ دَا شَتِ بَلِ آوَانِهَارِ مَعَاوِيَهْ نَامِ بُوْدِ كَهْ بَزُكْرُ بُوْدِ كَهْ بَعْدِ زَيْدِ بَا وَبَيْتِ مَوْدَنْدِ دَرِ شَامِ
 هَلِ بُوْدِ خُوْدِ زَا نَخْلَاقَتِ خَلْعِ مَوْدِ كَهْتِ مِنْ سُرَاوَارِ اَنْ دَسْتِمْ وَامَامِ بَحْتِ عَلِيٍّ بِنِ الْحَسَنِ اسْتَاكَرْ خَوَامِدِ اَوْ رَا خَلِيعَهُ خُوْدِ
 شَبَدِ وَكَرْمِ مَخْتَابِ بَدِ مِنْ اَيْنِ مَطْلَمَهُ نَا بَخُوْدِ نَكِيرِ مَوَادِشِ كَهْتِ كَاشِ قَطْرَةُ خُونِ حِضْبِي شَدِ بُوْدِي وَابْنِ نَسَكِ زَاوِدِ
 نِكَلِ شَبِي كَهْتِ كَاشِ قَطْرَةُ خُونِ شَدِ بُوْدِمْ وَابْنِ نَسَكِ نَسَبِ بَزِيدِ مَعَاوِيَهْ بِجَهْتِ مِنْ نَمَانْدِي وَبَعْدِ زَانِ بَابِ رَاوَدِ
 مَالِدِ كَهْ چَهَادِ بَخِ سَالَهُ بُوْدِ بَيْتِ كَرْدَنْدِ مَوَادِشِ زَا كَهْ دَخَرِ هَاشِمِ مِنْ عَقَبَتِهِ بُوْدِ مَرْوَانِ بِنِ الْحَكَمِ كَرَفْتِ وَبَنِيَابِ خَالِدِ
 نَرْمَانِ فَرْمَانِ كَرْدِ وَدَرْ هَمِ سَالِ دَرْ جَزَاءِ بَعْدِ اَللَّهِ مِنْ زَبَرِ نَبِي بَيْتِ كَرْدَنْدِ وَدَرْ بَصْرَهْ نَبِي اَيْنِ زِيَادِ مُمْنَايِ خَلَاقَتِ مَوْدِ
 بَعْضِ اَنْ طَوَائِفِ اَعْرَابِ بَا وَبَيْتِ كَرْدَنْدِ وَبِرَادِشِ زَا كَهْ دَرْ كُوفَهْ كَلَارْدَهْ بُوْدِ بَنِيَابِ خُوْدِ اَعْلَامِ مَوْدِ وَبَا وَبُوشْتِ كَرْمِ
 زَاهِلِ كُوفَهْ اَنْ بَرَايِ وَبَكِيرِ وَدَرْ شَبَانِ رُوزِ اَهْلِ بَصْرَهْ زَاوِيَاغِي شَدِ دَرْ صَدِّ دَكْرِ فَنِ اَوْ بَرَامَنْدَنْدِ وَابْنِ مَطْلَمِ سَبَدِ فَرَارِ
 مَوْدِ وَاهْلِ كُوفَهْ نَبَرِ بَرَادِشِ زَا اَخْرَاجِ مَوْدِ نَدِ وَشُورِشِ كَرْدَنْدِ وَدَرْ نَاسَقِ وَحَسْرَتِ يَارِي زَكْرُونِ اَمَامِ حَسَنِ اَنَّمَانْدَنْدِ
 بَيْشْتَرِ عَيْدِ اَللَّهِ بِنِ الْحَكَمِ الْحُجَفِي كَهْ اَزَا اَشْرَافِ وَاعْلِيَانِ كُوفَهْ بُوْدِ وَسَاقِ اَمْدِ كُوفَهْ كَهْ جَنَابِ سَيِّدِ الشَّهَادَةِ دَرْ عَرَضِ رَا وَبَاوَرْدِ
 وَازَاوِ خَوَاشِ يَارِي مَوْدِ وَابْنِ سَعَادَتِ اَبَا مَوْدِ بَعْدِ اَيْنِ مَوْتِ جِهْ خُوْدِ رَا مَحْرُومِ سَلَاخَتِ وَبَعْدِ اَمَامِ عَزِيزِ اَوْ رَا اَعَزِ
 شَدِ اَشْعَارِ بَسِيَادِ دَرْ اَيْنِ خُصُوصِ كَهْتِ بَرِ اَوَّلِ كَبِي كَرْدِ اَجَلَتِ وَنَدَامَتِ غَاثِمْ نَدَارِ كَتَقْصِيرِ اَبْتِ خُوْدِ بَرَامْدِ سَلِيمَانِ بِنِ
 صَرْخِ اَعِي بُوْدِ كَهْ اَنْ حَاطَبِ رَسُوْلِ خَلَاوَانِ اَصْحَابِ اَمِرِ الْمُؤْمِنِيْنِ بُوْدِ وَبَسِيَّتِ بِنِ بَحْتِ فَرَايِي كَهْ اَزَا كَابِرِ شَيْعَهْ وَاصْحَابِ
 حَضْرَتِ بُوْدِ وَعَبْدِ اَللَّهِ بِنِ سَعْدِ بِنِ نَفِيسِ اَزْدِي وَدَفَاعَهْ بَرِ شَتِ اَدِ وَعَبْدِ اَللَّهِ بِنِ وَالِ تَمِيْمِي اَيْنِهَادِ دَخَانَهْ سَلِيمَانِ اَجْمَاعِ
 بِلَجْمِ كَبِي اَزْ شَيْعَهْ بَرِ سَلِيمَانِ اَمْدِ مُمْنَايِ اَللَّهِ بَحَايِ اَوْدَهْ كَهْتِ كَهْ خَلَا مَارِ اَمْتِلَا مَوْدِ بِطُولِ عَمْرٍ وَتَقَرُّضِ قَهَائِ بَسِيَادِ
 شَدَنْ وَدَغْبَتِ كَرْدَهْ اَيْنِ دَرِ اَيْنِ كَهْ اَنْ كَسَانِ نَسَا بِيْمِ كَهْ حَقِيقَتِي بَرَادِ فَرَايِ مَحْسُورِ كُوفَهْ اَوْدَهْ نَفِيسِ كَهْ مَانِيْتَنْدِ كَرْمِ مِنْ تَدْ كَرْمِ
 جَاكَرِ الْاَنْبِيَاءِ وَامِرِ الْمُؤْمِنِيْنِ عَمْرٍ مَوْدِ كَهْ عَمْرِي كَهْ بِنِ اَدِ اَخْلَا اَبْتَعَالِي مَعْدُورِ دَا شَتِ دَرْ اَوْ شَصْتِ سَالَتِ دَمَاهَا كَرْمِ
 اَيْنِ جَا بَجْعِ شَدِ اَيْنِ مَهْ شَصْتِ سَالِ عَمْرٍ كَرْدَهْ اَيْنِ مَوَامِرِ بُوْدِ دَرِ بَا بِيْنَكَهْ خُوْدِ زَا اَزْ خَوَابِ اِنْ اَخْلَاصِ كِيَا نِ اَهْلِ بَيْتِ سَبِغِ خَلَاقَتِ
 تَا اَيْنَكَهْ خَلَا مَارِ اَمْتِلَا كَرْدِ وَكَدَبِ مَارِ اَخْلَاصِ سَلَاخَتِ وَدَرْ قَتِي كَهْ دَخَرِ زَاوَهُ سَبِغِ لَحْزَانِ رَا اَطْلَبِ بِيْمِ وَوَعْدِ هَلِي دَرْ دُغِ
 بَاوَدِ اَيْنِمْ وَاَوْدِ اَمْرِيْبِ دَاوَهْ هَمِيْنَكَهْ اَمْدِ اَوْ دَا يَارِي نَكْرَدِ اَيْنِمْ وَدَرْ بَكْرِ عَزْدِي اَزْ بَرَايِ مَوَامِلِ اَبْتِ مَكْرَا نَكَهْ قُوبَهْ وَنَابَهْ مَوْدِ
 بَا قَاتِلَانِ وَاقْتَالِ مَوْدِ هَاشِمِ شَايْدِ اَنْ تَقْصِيرِ اَدِ كَنْدِ دَرْ دَفَاعَهْ بِنِ شَتِ دَرْ مَسِيَّتِ بِنِ بَحْتِ كَهْتَنْدِ جِيَا وَفُوسَتِ كَهْتِ
 وَبَعْضِ قُوبِ عَيْنِ صَوَابَتِ وَتَوْشِيخِ شَيْعَهْ وَصَلَابِ رَسُوْلِ خَلَا بِنِيَا شَبِي وَتَرَاوَالِي قَرَارِ سَبَدِ اَيْنِمْ بَرِ خُوْدِ وَبَيْتِ سَبِغِ اَيْنِمْ
 هَمِيْنِ شَرِ اَدَايِ بِنِ فُوشَنَهْ بَعْدِ اَيْنِمْ جَعْدِ بِنِ حَنْظَلَهْ بِنِ اَلِيْمَانِ وَشَيْعِيَانِ كَرْدِ اَحْجَا بُوْدَنْدِ فُوشَنَهْ بَعْدِ اَللَّهِ بِنِ اَللَّهِ
 طَلَبِ فَرْسَا دَنْدِ وَابْتِ اَيْنِ اَمَّا اَقْتِ خُوْدِ خَوَانْدَنْدِ اَيْنِ اَيْنِ بَقُولِ مَوْدِ وَبَشَقِي بِنِ عَمْرٍ عَمْرِي بَرِ فُوشَنَهْ وَاَوْمَرِ
 بَقُولِ كَرْدِ وَدَرْ مَقَارِ بَخِ طَبَرِي مَكْرُ دَا شَتِ كَرْدِ هَمَانِ سَالِ شَصْتِ وَبَكْرِ هَجَرَتِ كَهْ اَمَامِ حَسَنِ شَدِ بِنِ اَبْتِ اَبْتِ وَبَنِيَاغِي

شبه

در صد کل خود بنامند و بعد از آنکه بنام خداوند عز و جل و ترغیب و ترغیب بخیر میگردد
مردم را و میگویند ایندیزید چون بنام خداوند عز و جل و ترغیب و ترغیب بخیر میگردد
نه طلب خون نام حسین و مختار بن عبد الله رسیدن خبر را که بنام خداوند عز و جل و ترغیب و ترغیب بخیر میگردد
و در خانه های خود را پوشید و شمشیر خود را بست و سوار شد و داخل کوفه شد و هر سجده و قبیله که میرسید جلالت
میگشاید و سلام میگردد و میگفت بشارت باد شما را بهیچ که بدل خواه شما و برو قومتی شما آمده ام و اینک طلب خون خدا
خدا را میگویم و برفتار و قهار سلطان خواهم شد پس داخل مسجد جامع شد و نماز کرد و رفت در خانه خود و فرستاد ان
عقب رتقاء و اعیان شیعه با ایشان گفت آمد ام از برای طلب خون امام حسین و از جانب محمد بن الحنفیه ماندن
و ما مردم با این طلب ایشان در جواب گفتند که قوا مل و لایق این امر هستی اما اینکه مردم بیعت با سلیمان بن صرمد کرده اند و
مردم بیعت با صاحب سول خدا و شیخ شیعہ است پس تو تا مل کن و تحیل مکن تا به بنیم کار سلیمان بهیچا میرسد و مختار
نیز سکوت نمود و انتظار میگشاید و شیعه نیز امور خود را در پنهانی میکردند از ترس عبد الملك بن مروان و عبد الله
پس نیز و بیشتر از اهل کوفه میرسیدند چون اکثر ایشان قاتلان جناب سید شهدا بودند و مختار مردم را در خفیه از سلیمان
بر میگردد و بنام دعوت میبرد و اول کسی که با او بیعت کرد عبد بن عمرو اسمعیل بن کثیر بودند پس عمر سعد و شیب
و بی بی عبد الله بن یزید گفتند که مختار بدتر است از برای شما چه سلیمان بیرون رفته باد شما را شهادت کند و مختار
حالا در چنین وقتی میخواهد باشد معاویه نماید و امر شما را فاسد کند پس بروید و او را حدی کنید پس مختار بخبر بود که در
خانه او را گرفتند و او را برین کشیدند بعضی بعد از آنکه بنام خداوند عز و جل و ترغیب و ترغیب بخیر میگردد
گفت کسی که با ما اظهار عداوت نکرده و تراغ و جدالی را با ما ظاهر نشد بلکه ما بجز مطنه او را گرفته ایم و او را داد
که چنان با او سلوک نمائیم پس بر استیاری و اسوار نمودند و داخل زندان خانه نمودند فصل کفر و ذکر
خروج سلیمان بن صرمد از آن او و کشته شدن ایشان در اول سال شصت و پنج از هجرت که در همان سال مروان در آن
بیعت از برای عبد الملك و عبد العزيز پسران خود کرد و در همان سال مروان در اول رمضان و هشتاد و یک سال
عمر کرده بود و نه ماه مدت خلافت او بود و این زیاد در بلاد جزیره بود و سلیمان غریب خروج نمود و چون خبر را
مروان رسید از تحیل خواست کوچ کند لشکر او که بنظرش آمد حکیم بن مقد کندی و ولید کانی را با جمعی فرستاد
در کوفه که دو محلات و کوچهای کوفه ندا کنند با ال ثارات الحسین از اتفاقات این ندا بکوش عبد الله بن حازم از دی
و دختر سهله بنت سیره که از زنان مشهوره و حسن و صیانت و ملاحت بود و بسیار دوست میداشت او را و با حضرت
بیعت نکرده بود چون این صدا را شنیدند باختیار انجای خود جست و لباس خود را پوشید و بران واسطه خود را
بست و اسب خود را کشید که سوار شود و رفت گفت مکر و بوانه شده گفت نه بلکه منادی خدا را شنیدم که دعوت بخدا
میکنند میخواهم بروم و طلب خون امام حسین بکنم تا کشته شوم گفت خانه و عیال خود را بکمی سپاری گفت
منسپارم اللهم انی استودعک ولدی و اهلکم اللهم احفظنی بهم و تب علی قتیما و طقت فی نصره این بیت نبی است پس
مسجد جامع منادیان ندا کردند با ال ثارات الحسین و مردم مشغول نماز و خفتن بودند پس جمع بسیاری رفتند و شای
هزار کس و دیوان او ثبت شده بود لیکن از آن شایزه هزار و چهار هزار مرد و فاکر و ند پس عزم خود را جمع نمودند
که با همان قلیل مردم بروند و شام و عبد الله بن زیاد و بلاد جزیره و جنات کنند عبد الله بن سعد حبی گفتند که قاتلان

حسین چون عمر سعد و شمر و سنان و شیب بن درمی و دیگران دو کوفه اند و در شام سوای بن تیار کوی نیست و اول در وقت
 خانگی یاد فرم کنان وقت بر سر این زیاده بر روی سلمان قبول نمود و شب جمعه پنجم بیج الاول بیرون رفتند و بعد از میانان
 وارد کربلا شدند و یک روز یک شب بر سر قبران امام مظلوم ماندند و عبادت و استغفار و گریه و زاری مشغول گردیدند
 و هیچ روزی مثل آن روز وید نشد در شدت گریه و چنان از دعای دو وقت و ذلای بر قبران امام مظلوم نمودند مثل از دعا
 که در مکه بر حجر الاسود می نمایند در آن اشاه بن رعه جعفر بن خواست از میان ایشان و با چشم گریان و دل بریان اشاه
 عبید الله بن الحمر الجعفی خواند بیت انشاوی من امیة قوما وبالطقت قتل ما انما جیمها واخفت قناه الذین
 کت ظالم اذ اتعوج منها جانب لا یقیمها فاضمت لانیفک نفس حزینة و عینی تنکی لایجت نجومها حیاتی اوتیانی
 امیة خزینة یدک لیاحق المات قویمها بنی امیه شبها را در خواب استراحت و منی برودند و در زمین کربلا اولاد
 فاطمه متاعه باشند و اهل بیت بیکس ایشان بلکه همه دوستان ایشان از غم و اندوه خواب نهند و نیزه دین و دوست
 باشد که هر طرفش کج شود کوی نباشد که آن را زانست نماید پس فهم خوردم که جان من از حزن و اندوه بیرون نیاید و چشمها
 من از گریه نه ایستد داشت و قطع شود و ناز و زاری که بنی امیه را از لای و خواری دست دهد که تا وقت مردن آنانان دلت و
 خوار و ایشان باقی باشد در بسیار بر سر و سینه خود زدن و گریه و زاری و افغان می نمودند و روز دیگر سوار شده تاهیت
 رفتند و از آن جابرقه بسیار رفتند و شنیدند و دان جا که اهل شام جمعیت فراوان دارند پس تا عین الورد نایک شبانه روز
 رفتند و در آنجا سلیمان خطبه خواند و ایشان را موعظه کرد و بگریه در آورد و گفت اگر من کشته شوم امیر شماست است و اگر
 او نیز کشته شود امیر عبدالله بن علی بن نفیل است و بعد از او برادرش خالد و اگر او نیز کشته شد امیر عبدالله بن و آل و بعد از
 او دفاعه بن شداد است پس سبب با چهار هزار سوار فرستاد بقراولی که اگر تواند بر ایشان بشیون بیاورد و حمید بن
 کوید که من به همراه ایشان بودم و آن روز را تائب و شبر انا صحر رفتم و محری فرود آمد و خواب قلیلی نمودیم و بر خواستیم
 نماز صبح کردیم و سوار شدیم و آن چهار هزار سوار را نیز متفرق ساخت و صد سوار را با خود نگاه داشت و در این اثنا از
 پیدایش از او پرسید که تا لشکر این زیاده قدر داری گفت بکیلی که نشت فرسخ باشد و اول شراجهل بن ذی الکلال
 با چهار هزار یک و پشت سوار حصین بن نمیر با چهار هزار و بی سر او صلت بن ناجیه با چهار هزار و لشکر سنگین با خود داشت
 که در دوقه می باشد پس به چکل رفتند تا رسیدند شراجهل بن ذی الکلال و مسیب با باران خود تکیه گویان بر ایشان
 از گرد راه حمله نمودند و ایشان را شکست فاحشی دادند و خلق بسیاری از لشکر شام کشته شد و غنای سنگین بدست
 افتاد و مسیب بعد از رفع و اخذ غنایم مراجعت نموده نزد سلیمان آمد و چون خبر این زیاده رسید حصین بن نمیر و سایر
 خود را با بیست هزار کس فرستاد و لشکر عراق در آن روز سه هزار و صد کس بودند در شبیه صفوف خود را نمودند و
 مینه شام عبدالله بن خثالت قهری و در مینه ایشان غارق بن ربه غنوی و در جناح شراجهل بن ذی الکلال و در
 حصین بن نمیر و در مینه عراق مسیب و در مینه عبدالله بن سعد و در جناح دفاعه بن شداد و در قلب خود سلیمان
 بن صرد خزاعی پس منادی لشکر شام صد داد که در طلعت عبدالملک و شاید تا بجان امان یابید و منادی لشکر
 عراق ندا کرد که این زیاده را بجا دهید و از طلعت عبدالملک و این نمیر بیرون دهید و تسلیم کنید خلافت را با همت
 پس به چکل آمد و اخی نشدند و بیک حمله نمودند و سلیمان و حمیر بن و ترغیب میکرد ایشان را بر جنگ کردن و
 میاد ایشان را بخیرت الهی و کرامت حقتعالی و بار خدای میفیدان سن بسیار پیشاپیش لشکر جمع میکرد و داد مری

و مردانکی میداد و میگفت ای کتب نبش من دُئوب و قد علا فی الوری مَشِیعی فَاغْفِرْ لی دُئوب سیدی و خرفی حید بن مسلم
گوید که همیشه ما بر میسر ایشان و میسر ما بر میسر ایشان و قلب ما بر قلب ایشان حمله کردیم و چنان جنگ شد که دیده
ندیده بود سرهای مبارزان چون بَرَک درختان میخفت و خون دلاوران با خاک میدان می آمیخت و نعره جنگ اودان کوه
کر میکرد و دل‌های دلبران را اغشته بخون جگر میخورد و سلیمان انقدر تلاش نمود که شمشیرش شکست نظر بنیامد
چه نزدیک ایشان رسید چو شیر دلیان نعره برکشید برایشان بنارید تیر و خند نک جهان شد بجهیم بداند پیش تنک
دلبران تمامی بگردا بر شمشیر میخاستند از پس آن دلیر ناوازا سببان و بانک سران تنگیدن کوزهای کران بگشتند چند
از ایشان سپاه که کل شد ز خون خاک اود و گاه سلیمان دزان جنگ چون شیرست یکی حربه بهلوان بدست بر
نیغ داری که او باز خورد سرش را به تیغی ز تن باز کرد به نیروی باز و وزم رکاب چپ و راست افکند بر حساب چون
غروب آفتاب شد فریعت بر لشکر مخالف افتاد و بسیاری از آن زنان و بزرگان را طعمه شمشیر ابدار عراقیان کردیدند و شب
میان میان میانی شد طرفین درازا مکاه خود ارام گرفتند و چون صبح صادق برآمد صفوف قتال را استند و میانه می
و قلب جناح را از تیغ داده دلبران دست بنیزه و شمشیر و در خون ریزی دلبران روزان صباح تا شام سپاه فلیل عراقیان با نا
شام در کشتا گشودند و باز نسیم فتح و نصرت بر پرچم علم سلیمان و ندیدن گرفت بسیاری از آن بدبختان را طعمه شمشیر ابدار روئید
اقتبایا کرد اینکند و ایشان را از مقر خود محفل کرد اینکند نزدیک بود که دوی فراد بودی ابدار او وند که بان میابخی شبع رینا
امک هر دو سپاه دست از جنگ کشید و در محل آرام خود ارمیدند و در صبح روز سیم نیز صفوف قتال را استند و سلیمان با آن
تلیل دست توکل بدان محبت رسول جلیل و اهل بیت سیدانام علیهم افضل التسلیم والتجلیل زده با غم ثابت و یقین
کامل دوی بمکر که کار را از او وند تلاشی دزان دوز نمودند که اگر دستم زال دزان مکر که حاضر بودی بردست و بان
ایشان افرین نمودی شام بر میان اگر بدان مقام خون خوار رسیدی و آن حالت هولنا که ابدی دست جبروت بدندان
حسرت کنیدی و حلقه ملازمت و بندگی ایشان را در کوشش کشیدی و دزان روز بن نسیم فتح و نصرت بر پرچم علم سلیمان
گرفت و نهیها از خون جبهه شان سکان دزان محرابی قیامت نشان جاری ساختندی و چون نزدیک فراد و کشیدن
جماعت نابکار عنان خویش را بصوب ابدار رسید میابخی شام و میان آمد دست از پیکار برداشتند و هر دو محل آرام
فراد گرفتند و چون صبح روز چهارم شد و صفوف کفر و ایمان مقابل یکدیگر شدند و بغایت هر دو نهایت کوشش و مردان
انعامیان بظهور رسید و علامت انهم لشکر شام نیز ظاهر شد حصین بن نمیر لشکر خود را امر نمود که تیر باران کنند لشکر
عراق را حید بن مسلم گوید که تیر مثل باران پی دوی و متواتر بلکه مثال شراره آتش منظر بر بر عراقیان ریخته شد نظر
بباریدن تیران کان سران بران ناملاران و جوشن و دزان یکی تیر باران بگرداند سخت چو باد خزان کان وزد و درخت
و دوران اشیای تیری بر مقتل سلیمان رسید و بدو حقه شهادت فایز گردید و در نصرت و یاری رسول خدا جان خود را نثار کرد
و شهدای کر بلا خود را ملحق ساخت بعد از آن علم استیاب برداشت قاتل قاتل الاخرت که الاذقان و اثری فی ذلالت الجبر
الیم الطغیان پس چنان جنگی نمود که از برای تسلیم جماعت و انقیاد بهلوانی او بهلوانان دوی زمین سرچشم نهادند
و سرهای گردنکشان نامی میباران شامی و پیش پای و افتادند و لذا اعظم شجاعان روزگار بود و شدت باس و سطو
او بر دشمنان از همه کربشتر بود و در هر حمله که میکرد بر ایشان در کوفه جمعی کثیر از آن لشکر قیامت اثر و عذاب سفر
واصل میکرد اینکند و در جویان و ایشان مثل مور و ملخ از پیش او میگریختند و بر روی یکدیگر میخفتند نظر مستبب چو

برده اند بنویس باین دو خط که عبد الله بن عبد الوهاب بن محمد باشند نوشته شاید من از اطفال و مستخاض شوم پس این عمر شسته
نویست بایشان که مختار خودی منست و با شما نهایت دوستی دارم پس قسم میدهم شما را که او را مستخاض نموده و چون نوشته
این عمر را خوانند مختار را طلبیدند و از او کفیل خواستند جمعی از اشراف آمدند و قبول کفالت نمودند و ایشان ده نفر انتخاب
نموده و مضامین نمودند و ده نفر را که خروج نکند بایشان و اگر خروج کند هزار شتر بزرگ کند که در کعبه نهد و کتیران و
غلامان و ازاد باشند حمید بن مسلم گوید که بعد از آن مخصر شد و در خانه خود قرار گرفت و روستا و شیعه نزد او آمدند
و همه و اخوی شدند با و و دوز بر و زامرا و قوت میکرد تا آنکه این زمین را دو نفر را که وای از قبل خود نموده بود معزول
نموده عبد الله بن مطیع را بجای ایشان نصب نمود و حادث بن عبد الله را وای بصره نمود و چون این مطیع وارد کوفه شد
مختار یازان خود را جمع نموده خواست خروج نماید که شخصی از اصحاب مختار که از عطاء و اشراف کوفه و صاحب طایفه بود
و نام او عبد الله بن شریح بود جمعی دیگر از یازان مختار را ملاقات نموده از مقوله سعد بن منقذ و سعید بن ابی سحر واسو کرد
که بی وفادارانه بن مالک و ایشان اجتماع نموده بودند در خانه بجهت مشورت پس گفتند بعد از آن که این مرد یعنی مختار
میخواهد خروج کند و طلب خون امام حسین نماید و ما هم با او بیعت کرده ایم اما نمیدانیم راست میگوید که مختار بن خفیه
او را فرستاده یا دروغ میگوید حال بیاید برویم بمکه و از مختار بن خفیه تحقیق کنیم و خاطر خود را جمع نموده مراجعت نمائیم
پس آمدند بمکه و خدمت ان امام زاده لازم الشکر رسیدند و او را در خلوت ملاقات نموده این مطلب را با او اظهار کردند
باین نسبت که عبد الرحمن بن شریح بعد از حمد و ثنای خدا گفت شما اهل بیت و غاواؤه هستید که جناب فدا سر الهی شما را
ساخته بشارت فضیلت و نبوة و حقون شما را بر امت پیغمبر واجب کرده و مصیبت امام حسین که بجهت شما اتفاق افتاد
مصیبتی است که اسلام و مسلمین را فرا گرفته است و حال مختار آمده است و ادعای شما اینست که شما او را اذن داده اید و امر کرده اید
که طلب خون شما را از قاتلان شما نماید حال ما هم از برای استنفاست این مطلب اگر چنین است دور او را اخذ می کنید که از ما امید
بجان و مال بکنیم و اگر چنین نیست او را و اگر داریم پس مختار بن خفیه در جواب ایشان گفت برخیزید برویم نزد امام خود و شما
علی بن الحسین زین العابدین و چون خدمت انجناب رسیدند و مختار بن خفیه کیفیت را خدمت ان امام همام عرض کرد
انحضرت در جواب فرمود ایسم اگر غلام حبشی قصب از برای ما اهل بیت بکشد بر همه مردم واجب لازم است که او را
امداد و اعانت نمایند و من اختیار این مطلب را بتو و گذاشتم هر چه صلاح دانی معول دار پس انجماعت چون انجناب را
شنیدند بیرون آمدند و در کمال خوشحالی و خرمی روانه کوفه گردیدند و نزد مختار آمدند و ایشان پرسید چه خبر
دارید گفتند ما را امری یاری و موافقت تو نمود پس امر کرده که شعبیان جمع شدند و بایشان خبر کرد که چند نفر از شما هائیکه
از قول من میسر سائیدند و رفتند بمکه و مدینه خدمت امام هدی بنجیب رضوی فرزند مصطفی امام زین العابدین بنزد
و از او پرسیدند و او امر فرمود که بر شما لازمست که مرا متابعت و یاری نمائید و سخن بسیاری در ترغیب و مواعظه و نصحت
ایشان مذکور ساخت چنانچه ایشان گفتند که جمعی کثیر از اشراف کوفه متفقند با عبد الله بن مطیع و او را ده مقاتله و نزاع با تو
دارند و ابی ایهیم در مالک شتر از بزرگان شیعه و صاحب طایفه و اقوام و اقارب بسیار دارد و شجاع مشهور و صاحب
رای و تدبیر و عزم میباشد صلاح در اینست که او را با خود متفق سازیم پس جمعی اندوخته شیعه را چون عبد الرحمن بن شریح
غیر نزد او فرستاد که او را از اخوی بنیابت مختار نمایند و چون رفتند و با او اظهار کردند از کت من میگویم مشروط است
مرا امر خود نمائید گفتند این امر بیت منفع نیست بلکه او نوشته از جانب مختار خفیه داده که نایب امام زین العابدین است

بکیر بود

که آمدن بر ما نصیب یقین فرمود ابراهیم قبول نمود و ایشان را بخت کردند و مختار از خبر کردند مختار هیچ نگفت تا سه روز
چهارم غامر شعبی گوید که من و پدرم در خدمت مختار بودیم که برخواست انجلس خود با جمعی از یاران و اصحاب خود و روانگشتند
و بهیچیک از ما نماندند نسبتیم که بجای میروند تا آنکه یکسر بجای ابراهیم آمد و چون ابراهیم را خبر دادند که مختار آمده و مشکها انداختند
و ابراهیم با مختار بهلوی هم نشستند بر یک مسند در مختار نوشته سر میبرد و ابراهیم داد و گفت این مکتوبیت که
محمد بن الحنفیه فرزند امیر المؤمنین بنو نوشته و ترا امر نموده که با ما موافقت نمایی و عمار را یاری کنی اگر با ما موافقت کردی حشر
بردی و الا این نوشته حجتی خواهد بود بر تو در وقت قیامت و خدا تعالی پیغمبر و اهل بیت او را از تو مسئفی خواهد ساخت پس
مکتوب را باز نموده دید که مکتوبیت طولانی و از جمله فقراتی که نوشته بود در او از محمد مهدی بسوی ابراهیم پسراشتر
سلام علیک مختار از من ستاده بسوی تو او کجاست که من او را اختیار نمودم از برای خود و امر نمودم او را بخت کردن با دشمنان
من و طلب کردن خون اهل بیت من پس تو نیز با اهل و عشیره خود با او موافقت نمایی چون ابراهیم این مکتوب را خواند گفت همیشه
بمن در نوشته اسم خود و پدرش را می نوشت دیگر لقب مهدی بر خود قرار نمیداد ایندفعه چه طور شده که خود را مهدی
لقب نهاده مختار گفت بلی آن وقتی بود و حال وقتی دیگر است ابراهیم گفت کی علم دارد که این نوشته از دست یزید بن افراسیاب
معارف شهادت دادند پس ابراهیم درین وقت از صد مسند و مختار را از اینها بی دران جانشانید و با او بیعت کرد پس قدری پیوسته
و شربت آوردند و در مجلس صرف شد و مختار ابراهیم را بر داشته با اتفاق بجای مختار آمدند پس ابراهیم اشرع عشره و طایفه
و برادران و دوستان خود را جمع نموده و شبها ایشان را میبرد بجای مختار و در انجامی مانند تانزدیات صبح و حید بن سلم
از دی بر همراه ایشان بود و بشور و تندر کار مشغول بودند **فصل سیم** در کیفیت خروج مختار بعد از آنکه امر مختار وضو
شد و جمعی کثیر از اعیان و اغاظم کوفه با او بیعت کردند بر عمل کردن بکتاب خدا و سنت رسول خدا و ولایت اهل بیت پیغمبر
و طلب کردن خون سید شهادت ابراهیم و بر مالک اشتر نیز با ایشان موافقت نمود و دای ایشان بر این قرار گرفت که دوز
پنج شنبه چهاردهم ربیع الثانی سال شصت و ششم از هجرت خروج کنند و ایاس بن مضارب که داروغه کوفه بود و صاحب
شرطه عبداللّه بن مطیع بود و بعد از آنکه بن مطیع گفت که مختار خروج خواهد کرد و لا محاله احتیاط خود را بکن پس ایاس را دستها
کشیدند که در تخت او بودند و برین آمدن باز او و پدر خود را شد و ایاس بن مضارب فرستاد و بر سر هر کندی جمعی را فرستادند بجهت
مخاطبت و اهلای پس ابراهیم بعد از نماز مغرب بعبادت سایر شبها آمد بجای مختار و دره و اسلحه و زر و دینار باس بود
بودند و کشیکچیان بازارها و قصر دارالاماره را احاطه کرده بودند پس ایاس و یارانش ملاقات نمودند ابراهیم را در
بازار و چون دیدند که اصحاب ابراهیم براق بسته اند بشتان دادند و گفتند این جمعی در این وقت شب از برای چیست
و بجای میروند و الله عینک دارم شما را که بروید بجای مگر آنکه پیش امیر عبداللّه بن مطیع نیاید و ابراهیم قبول نمود و در میان ایشان
بزرع انجامید و از قبیلۀ همدان شخصی بود ابو قطن نام داشت ابراهیم صدیقی داشت از قدیم با او قطن گفت نزد یکت من بیا
او را بخاطر سپید که مقصودش اینست که او را شیع بنی از نژاد ان جماعت که او را مخصر کنند تا راه خود پیش گیرد چون
نزد یکت و یحیی رفت نیزه دزدی در دست او بود از دست او کشید و بر ایاس حمله نمود و ضرب نیزه او را بر خالک هلاک انداخت
و یاران خود را گفت تا راه مرا بپایند و یارانش همگی کشتند و ابراهیم بهیچل خود را بجای مختار رسانید و از کیفیت حال
او را مطلع ساخت مختار دستها خوشحال شد و بقال نیگوار است پس امر نمود که دستهای بی زلفش زدند و در باغها
خانههای شیعیان فروختند و منادیها در کوچهها ندا کردند یا آل ثار ائمه حسین و یزاق و اسلحه خود را بخت و میبخت

فَدَحَتْ بِخَلْمٍ مَسْتَنَدٍ الْكَلَّلَ وَأَمَّا حَتَّى أَجْلَاءَ الْكَلَّلِ إِيَّاهُ الرِّقْعَ مَقْدَامَ بَطْلٍ لَا عَاجِزَ فِيهَا وَلَا مَقْدَمَ قَتْلٍ وَرَمَى
 ابْنُ مَرْثَدٍ جَمْعَ شُدُّدِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَوْشَنِ نَزْيًا طَائِفَةً خُودًا مَدَّ وَجَنَّتْ عَظِيمِي كَرَمًا وَكُنِي كُنَّ أَوْ سَابِرَ لَشْكْرِيَانِ ابْنِ مَطْلَعٍ
 كَهْ دُرُكُوحًا وَسَرَكَنَ رَهَا بُوَ مَنَدَمَه رَاوَا سِيدَنَدَ وَابِشَانِ مَنفَرَقِ شَكَّ شَهْرَ رَا خَالِي كَدَاوَنَدَ وَشَبِثَ بِنِ رَجَبِي وَكُشَانِي كَه
 اَنْ مَخَارِنَا أَسِيدُ بُوَدَنَدَ فَنَسَنَدَ نَزْدَانِ مَطْلَعٍ وَادَا مَخْرَجِ بَرِ جَنَّتْ وَفَتَالِ مَوْدَنَدَ وَخَتَارِ جَوْنِ مَطْلَعٍ شُدَّ سَوَارِ شُدَّ وَدُرُ
 هِنْدَنَدَ دِيكُ مَهْ كُشَانِ زَانَدَ مَرُودًا مَدَّ وَجَبِي رَا دُرُكُوه كَدَاوَنَدَ كَه دُرُكُوحًا بَكُرَدَنَدَ وَنَدَا كُنْدَكَه يَا آلَ ثَارَاتِ الْحُسَيْنِ آمِينَ
 آلَ مُحَمَّدٍ مَخَارِدُودِ بَرِ هِنْدَنَدَ مَزَلِ كَرَمَه وَنَا زَا مَرِ سَنَادَه كَه شَمَارَا اَعْلَامِ كِيمَ وَدُودِ بَرِ وِيدِ مِيرُونِ شَهْرُ نَزْدَاوَنَدَ لَافِي كُنِيْدَ تَقْصِيرَ
 كَه وَدِيَارِي وَنَصْرَتِ سَتِيدِ شَهْدَا مَوْدُودِ لَبَرِ اَنْ خَدَا بِنَعَالِي بَطْلِيدِ بَسِ مَرْدَمِ شُوقِ تَمَامِ بُوَجِ بَقَرُودَه نَفَرُودَه صَدَقَ مَرِ قَتْلِ
 وَكُوبَانِ بَانِ خَالِ هَرَكِيكُ بَدِي مَقَالِ مَرُودِ بُوَدَ وَلَوَاتِي يَوْمِ الْهَبَاجِ لَدَى الْوَعَى لَا عَمَلَتْ حَتَّى لَشَرَفِ الْمَقْدَمِ قَوَا السَّفَا اَذَلَّ
 اَكُنْ مِنْ مَخَارِ فَاقْتُلْ مِنْهُمْ كُلَّ بَاغٍ وَمَعْتَدٍ وَجَوْنِ صَبْحِ شَكَّ مَخَارِدُودِ وَنَصْبِيَه وَنَصْفِيَه صَفُوفِ لَشْكْرِ خُودَ فَا رَغِ شُدَّ
 وَدُرُ نِمَا زِ صَبْحِ سُوْدَه وَالتَّارِغَاتِ وَعَلِيهِ خَوَانَدَنَدَ رَاوِي كُوبِيْدَكَه اَمَامِي بَانِ فَضْلَانَتِ وَبِلَاغَتِ نَبِيْدَه وَفَتْنِيْدَه بُوَدِ مَرِ بَسِ
 ابْنِ مَطْلَعِ شَبِثَ بِنِ رَجَبِي بَا سَهْ هَزَارِ كَسِ وَدَا سَدِ بِنِ اِيَّاسِ رَا بِأَرْبَعَةِ هَزَارِ كَسِ وَخَجَارِ بِنِ اَبَجَرِ رَا بِأَرْبَعَةِ هَزَارِ كَسِ وَعَكْرَمَه بِنِ رَجَبِي
 عَبْدِ الرَّحْمَنِ بِنِ سُوَيْدِ رَا بِأَرْبَعَةِ هَزَارِ كَسِ وَبِهِرِ بَنِي بَنِي تَابِيْسَتِ هَزَارِ سَوَارِ فَرِسَتَا دِي جَنَّتْ مَخَارِدُودِ جَوْنِ صَدَايِ مَرِ
 وَهَامِي مَوِي لَشْكْرَا شَبِثَ سَعْرِيْنِ اَبِي سَعْرَا مَرِ سَنَادِ وَتَحْقِيقِ مَوْدُودِ اَشْدَ بِنِ اِيَّاسِ اَمَلَا قَاتِ مَوْدُودَه خَبَرَاوَدَاوَرِ بَرَايِ مَخَارِ
 وَخَتَارِ اَبَرِ اِهْمِ رَا بِأَرْبَعَةِ صَدِّ سَوَارِ وَشَشْ صَدِّ بِنَاوَه مَرِ سَنَادِ وَنَعِيمِ بِنِ هَبِيرَه رَا بِأَرْبَعَةِ صَدِّ سَوَارِ وَشَشْ صَدِّ بِنَاوَه مَرِ سَنَادِ
 بِنِ اَنْدَرِ اَمَقَابِلِ شَبِثِ بَا فَصْدِ كَسِ مَرِ سَنَادِ وَجَنَّتْ عَظِيمِي بِنِ بِيْدَا شَبِثِ مَوْدُودَه اَوْ اَشْكُتِ فَاحْشِ رَاوَه مَجْمُوعِ سَوَارِ اَنْ
 اَبِشَانِ اَدْخَلْ خَانَهَا كُرَدَنَدَ وَابَرَاهِمِ دُرُ مَقَابِلِ رَا شُدَّ كَه بِأَرْبَعَةِ هَزَارِ سَوَارِ بُوَدَا مَدَّ وَبِيَارِ اَنْ خُودِ كَفْتِ مَرِ سَبِيْدَاوَرِ بَنِي
 اَبِشَانِ وَكِي خُودِ مَكْرُومِيْنِ رَا كَه تَكَلِيْلَه غَلَبَتْ فِتْنَه كَثِيرَه بَا فِرَاقِ اَبِي جَنَّتْ عَظِيمِي فِيمَا بَيْنِ اَبِشَانِ وَاقْعَ شُدَّ وَسَرَهَامِي مَبَادَا
 جَوْنِ بَرَكِ وَدُخَانِ بَرِ زَمِيْنِ مِيْجَتِ وَخُونِ دِلِرِ اَنْ بَا خَاكِ مَعْرَكِي مِيْجَتِ نَظَرِ زَبِيْنِ كُرْدِ كُرْدَنَدَ مَكَه بَرِ دَمِيْدِ جَنَاتِ
 كَه كَسِ رَوِي هَامُونِ نَبِيْدِ تَوَكَّفِي كَه خُودِ شَبِثِ دُرُودَه شُدَّ زَمِيْنِ بَرِ فَعْلِ اَنْدَاوَنَدَه شُدَّ نَعَكْسِ مَرِ تَبِجِ وَبَرِ سَنَانِ
 سَرَفَزَاوَه مِيرَفَتْ دَكُستَاوَنَدَانِ دُرُ اَبِنِ اَتَا خِيْمِ حَرِيْمَه عَسِيْرِي رَا شَدَا فِتَاوَدُ وَبَرَاوَحَلَه مَوْدُودَه بَطْلَانَه نَزَرَاوَدَاوَرِ خَاكِ هَلَا
 اَمَلَا خَتِ وَفَرَاوَدَاوَرِ كَشِيْدَ كَه قَتْلَتِ رَا شَدَا وَرَبَا لَكَمَ جَوْنِ اَبِنِ صَدَاوَا سَنِيْدَنَدَا لَشْكْرَا شُدَّ هَرَكِيكُ اَخْتِيَارِ مَوْدُودِ مَثَلِ
 بَارَهَامِي بَرِ بَرَا كَنَدَ كُرْدَنَدَ وَاصْحَابِ مَخَارِدُودِ لَبَرِ كُرْدَنَدَ حَمَلَه كُرْدَنَدَ بَرِ اَبِشَانِ وَصَفَايِي نَذَكِي اَبِشَانِ رَا مَكْتَدَ مَوْدُودِ
 هَمَه رَا اَبَشَرِ سَنَانِ عَدَمِ سَنَانِيْدَنَدَاوَدَاوَرِ اَخْلَ كُوجَهَامِي كُوفَه مَوْدُودَه بَرِ حَبِي اَدْخَلْ مَسْجِدِ جَامِعِ شُدَنَدَاوَرِ لَشْكْرِ مَخَارِدُودِ بَكْسَرَاوَاوَرِ
 عَنَانِ نَكَشِيْدَه نَصْفَا مَحْصُورِ سَاخْتَنَدَاوَسَه شَبَانَه رَوَفَ عَبْدِ اللَّهِ بِنِ مَطْلَعِ مَحْصُورِ وَخَتَارِ بِيْكَطَرِ بَا زَاوَرِ مَرُودَا مَدَّ
 وَدَاوَاوَاوَرِ اَمْحُورِ كَرَمَه بُوَدَ وَبَعْدَا زَانِ دُرُودِ فَرْهَارِ جَوْنِ دَاوَسَنَدَكَه عَرَصَه بَرِ اَبِشَانِ تَنَكُ وَزَاوَه كَرِيْمِي نَبِيْ
 بِجَهْتِ اَبِشَانِ بَاوِي عَمَانَه عَبْدِ اللَّهِ بِنِ مَطْلَعِ دَسْتَا فَنَامِ وَنَتَكِ كَشِيْدَه مَثَلِ زَنَانِ جَاوَدِ بَرِ سَرَاوَدَاوَرِ خَتَه وَدَشَبِ جَوْنِ زَنَانِ
 خُودِ اَنْ مَخْرَجِي رَوْنِ كَشِيْدَه وَدِيْكَ اَنْ خَانَهَامِي كُوفَه بَنِي اَنْ كُرْدِيْدَ وَكُوبِيْدَاوَرِ خَانَه اَبُو مَوْسَى اَشْعَرِي بُوَدَ وَانَهَا تَرَاوَدَاوَرِ
 اَخْلَ اَبِنِ بَرَاوَدَ قَتْلَ مَوْدُودِ وَادَاوَاوَرِ دَاوَدَ وَبَاوِي كَسَانِيَكَه دُرُودَاوَرِ اَلَا مَارَه بُوَدَنَدَاوَرِ اَمَانِ طَلْبِيْدَنَدَاوَرِ مَخَارِدُودِ اَبِشَانِ رَا اَلَا
 دَاوَدِ مِيرُونِ اَمْدَنَدَاوَرِ اَبُو رِيْجَتِ مَوْدُودِ وَادَاوَرِ تَالِيْفِ قَلُوبِ اَبِشَانِ مَوْدُودَه مَجْنُوسُوكُ وَبَجَسَرِ دِيْبَاوَرِ وَوَعْدِ وَوَعْدِ بَشِيْمَا
 اَبِشَانِ رَاوَدِ بِنِ مَتَلِ وَاصْحَابِ اَنْ خُودِ مَوْدُودِ وَادَاوَاوَرِ اَلَا مَارَه مَزَلِ كُرْدَنَدَاوَرِ مَجْلُودِ مَرِ رَوِي مَرِ رَفْتِ وَخَطْبَه وَنَهْتَا

و دفاع گشت لشکر این بنیاد مستقامت و کس میباشند و نماز اوقات جنات و مقاومت با ایشان نیست اعیان لشکر گفتند
فدایت که نصف شب بی صدا کوچ کنیم و بر گردیم و از آن طرف اخبار از اجیت بگویند رسید که بنیدین از کشته شد و لشکر
عراق هریت یافتند و مختار بنیاد این معنی مشوق کردید چایاری بمذا این فرستاد و از غامل مداین استفتا نمود
و در جواب نوشت که بنید با جمل طبعی وفات یافت و لشکر یان فتح نموده و بدون هریت و شکستی مراجعت نموده اند مختار
خوش حال شد آن گاه ابراهیم شتر را بجنک این بنیاد فرستاد و دو هزار سوار از قبيله مذبح و آسد و دو هزار از جی نیم و هلا
و هزار و پانصد کس از قبایل مدینه و هزار و چهار صد کس از کنگ و ربیع و دو هزار کس از جماع و بعضی گفته اند دو هزار
هزار کس از اعراب همراه داشت و بهای پیاده مشایعت نمود ابراهیم را ابراهیم گفت مختار که سوار شو خدا ترا بیامرزد مختار
در جواب گفت که اگر از خدا در هر قدر می که بر میدارم مطلبم و میخواهم که با ناهای من کرد الود و خسته شود در یاری ال محمد
و مطالبه بخون امام حسین انگاه او را و داع نموده بر گشت و ابراهیم تا سا باط مداین رفت و همبکه ابراهیم بیرون رفت
اهل کوفه دانستند که با مختار جستی باقی نماند و آثار ضعف از او ظاهر شد اهل کوفه بر او خروج کردند و عدالت باطنی
خود را بر او دادند و قاتلان امام حسین که محقق شده بودند از ترس مختار و فرار کرده بودند در نواحی کوفه همگی بیرون
آمدند و مقابل اعراب از خيله و از د و کنگ و شمر فی الجوش اجتماع نمودند و با هم متفق گردیدند بر گرفتن و کشتن مختار
و مختار چون یافت این مطلب با فی الفور سواری نزد ابراهیم فرستاد در سا باط مداین که فوراً مراجعت بنما با آنچه از لشکر که
همراه داری پس ابراهیم مراجعت نموده و مختار اهل کوفه را بر تختند و استمالت و ملائمت مشغول نموده بودند و ابراهیم
بر گشت و در نزد او چهار هزار کس بود پس اهل کوفه سبقت کردند مختار و آن روز از آن شب جنک نمودند و شب
بعد هزار کوفه شوقین صبح رسانیدند و روز دیگر ابراهیم با لشکر خود مراجعت نمود اهل کوفه چون از مراجعت و مطلع
شدند و در غرقه شدند و ربیع و مضر یکمت و لایت گرفتند و اهل بن سمت مقابل را بر تختار ابراهیم است گاه
کوفه که مضر و ربیع بودند فرستاد و خود بخانه رفت و مقابل اهل بن و قاعه بن شد و جنک نمایان نمود و قتال
عظیمی از طرفین شد و دفاع مگشته شد و هید بن مسلم چنان جنگ کرد که حکم مخالفان اب گردید و شکستی فاحش پایشان
و سید و براتج و جی منهرم گردیدند و آنچه از قتل سالو ماندند بعضی رختانهای خود مخفی کردند و بن خود را
بمصعب بن نیر رسانیدند و جی بنادین متفرق شدند و ششصد و چهل نفر در آن نزاع کشته شدند و پانصد نفر
اسیر گرفتند و آوردند و مختار گفت هر يك از اینها که در حواری کربلا حاضر بودند بر نشان دهید پس اسامی ایشان
سیاهه نمودند و ولایت و چهل و هشت نفر بزم آمد و همه ایشان را نیز کردن زدند و بسیار از اصحاب مختار بدون آن
او کشتند و باقی را مرخص نمودند بعد از آن مختار شنید که شمر فرار کرده با چند نفر از رفیقان خود که در خون شهدای
کربلا شریک بودند پس غلامی از غلامان خود را که دزین با دینی نام داشت با د نفر از عقب و فرستاد و اعلام سیاه
شجاع بود مسلم بر عید الله ضیائی نقل کند که من همراه شمر بودم و وقتی که از مختار گنجیم هینکه اعلام از دور نمایان
شد آن کافر شقی زد و بوق نواخت ازین هود شوید شاید بحجرات بیفتد و بیاید بر سر من پس ما و در شکریم از او و آن
غلام آمد تا بنزدیک او رسید شمر بر گشت و بر او حمله کرد و آن غلام را کشت و از آن خرافت بحوالی دهمی که او را کشت
میگفتند و بیرون آن ده تل بود نزد یک جسطا فلان پس گاو آن تل پیاده شد و اسیری از دبه بیرون آمد از پی کاخ
شمر آمد اگر گفت و دزد و مکتوبی با او داد و گفت و دزد این مکتوب را برای مصعب بن نیر و او را خبر کن که مدد از برای

من بفرستد پس شخص ایستاد تا آنجا که ابو عمر بدان جا بود و کاغذها را بوی عمر داد و ابو عمر بختار و سبایند و مختار باشند
 بهرام ابو عمر نمود و بر سر شمر فرستاد و مسلم بن عبد الله که کوبیده که من بشمر گفتم که در اینجا نمان که کامه هست از عقب تو می آیند
 ترا می گیرند و ما بر تو می رسیم او در جواب گفت شما چرا اینقدر از ایندفع کو تر سیداید بخدا انا انما کان خود حرکت عنیکم تا
 چون خلق از شب گذشت و داول خواب بودیم که سواران مختار از قل سران پر شدند و کردار دعا را گرفتند و شمر برهنه بود
 و شمالی بجای لشک بر خود بسته بود ما که بختیم و او را واکذا دیدیم پس شمر خود را برداشت و رو با ایشان رفت و در خیمه
 یک طرفه العین نکند شت که شنیدیم این خیمت ملعون کشته شد و سر او را از افس زار بردند برای مختار و مختار بعد از
 شکر نمود و بسیار خوش خال شد و سرها را مقابل مسجد جامع در سر بازار کفش و قوفا نصب کردند و بعد از آن امر کرد که قاتلان
 امام حسین و اصحابش را در هر کجا باشند پیدا کنند که اب و طعام از کلویی من پایشان نرود مادامی که یکی از آنها نماند اند
 و میخوام زمین را از ایشان پاک کنم و اول آن ده نفر بزرگ اسب بر بدن شهدا تاختند کردند و او در بدن اسب کرد که ایشان را
 بر پشت خوابانیدند و میخوام این هفتاد و نه بر پشت ایشان کوبیدند و بر دستها و پاها ایشان نیز کوبیدند و سواران را امر
 نمود که بروی بدنهای ایشان اسب تاختند تا پاره پاره شدند و در آخر افس از افس وختند و پاها را بدن ایشان را
 افس زدند پس ده نفر را که شریک و خون عبد الرحمن بن عقیل شده بودند از او زدند و کردن ایشان را زد و بدن ایشان را
 سوزانید پس مالک بن بشیر او زدند و در سر بازار او را کردن زد و ابو عمر و فرستاد با جمعی ملازمان خود بخانه خولی
 و احاطه نمودند بخانه او و بعد از آن ریختند و خانه او را و ظرف خرمایی را بر سر خود گذاشته و در بیت الحلاپهان شده
 بود پس در خانه تفحص نمودند و از زن او استفسار نمودند که کجاست بنیان گفت که در خانه نیست و بادست شاه کرد
 که در بیت الحلا می باشد و بنیان می آید و اگر گفته از برای مختار بودند و او را کردن زد و بعد از آن جسد او را افس زد
 و عبد الله بن کامل را فرستاد تا حکیم بن طفیل را که دست عباس را جدا کرده بود و تیری بسپشته آن بر او زده بود او را زد
 و در امایج گاه او را بازداشتند و تیر باز آن کردند و بعد از آن او را سوزختند و تفرقه بن منقذ عدی قاتل علی بن الحسین را
 که آن شیوخ و بزرگان کوفه بود طلبید و چون در خانه او را گرفتند بانی برهنه آمد و او بر اسب خوبی سوار بود پس
 طعن نیزه عبد الله ناجیه بر او زد و او را از اسب انداخت و نیزه بر او ضرب کردند و عبد الله بن کامل شمری بر او زد و
 خواست بدست خود رود و دست چپ او را شل کرد و باز سوار شد از میان پیادگان اسب تاخت و کمر بخت نزد مصعب
 و زید بن و قاتل را طلبید و تیر باز آن نمود و سنک دیناری بر او زدند و آخر سوزانیدند و سنان بن افس کمر بخت بجرم
 پس خانه او را خراب کردند و بعد از آن آمد بقادسیه جاسوسان مختار و عرض داد او را گرفتند و او زدند و مختار پس
 بنده بند او جدا کرد و در دیک و سخن گفت جو شید او را انداختند تا جان بمالک و فسخ سپرد و عبد الله بن عقبه
 غنوی و حرمه بن کامل را گرفتند از منهل بن عمرو و دیت که داخل شدم بر امام دین العابدین چون از مکه مراجعت
 نمودم که او را و داع کنم آن حضرت فرمود حرمه بن کامل ملعون چه شد گفت او را زدند و کوفه گذاشتیم پس دست بدعا
 برداشت و با چشم گریان فرمود **اللهم اذقه حر النار اللهم اذقه حر الحطب** منهل کوبید که چون آمدم بکوفه شنیدم
 که مختار خروج کرده سوار شدم که نزد او بروم چون سابقه شنای داشتم با او در عرض راه دیدم سوار است و با جمعی
 کثیر می آید چون مرا دید گفت ای منهل فدای این ایام دولت ما هیچ نیامدی نزد معاوض کردم آنها الامیرین بمکه می
 بودم و در این جا بودم پس بهرام او آمد ما بکاشه کوفه و در اینجا بکاشید ایستاد و کویا انتظاری داشت چنان گفت

بیرون آمد و چون نزد مختار علی مددوار از در بیت بخود می نشاند و اکرام و احترام بسیار می نمود و بر تخت خود می نشاند حضرت با قضا
فرمود که مراد مختار از حادثه که در نامه امان است نشان کرده بود بیت الحلا رفتن بود هر حال عمر سعد تشویش بسیار از مختار داشت
و مطمئن بامان او نبود لهذا عازم شد بر خروج از کوفه پس شخصی که مالک نام بود از بی بی قیم اللات و بسیار شجاع بود طلب کرد
و چنان صد شرفی بوی داد که همگام او باشد و با هم بیرون رفتند چون بهر عبدالرحمن رسیدند ندانستند و بر فوق خود گفت که ای
دانشی که از برای چه بیرون آمدم گفت نه گفت از ترس مختار مالک گفت بن دوامه یعنی مختار بر صحنه نزاع انداخته و ترا
تواند بکشد اما اگر غرور کردی خانه ات را خراب میکند و مالت را ضبط میکند و خفیف خواهی شد بعد از آنکه از غریبت
عرب بودی پس آن مأمور خون گرفت از مختار و فریفته شده مرا بجهت نمود این تمام ذکر ساخته که این طریقتیست که
مردمان حکایت کرده و دیگران نقل کرده اند که مختار چون مطلع شد که فرار نموده گفت و قیال که و غدر یعنی ما و ما
کردیم و او غدر کرد اما از بخیری در کردن او هست که هر قدر بخواد بروی می تواند پس عمر سعد را بر روی شتر خواب برده
و شتر را بجهت بکوفه نمود و او میزدانست تا اینکه باز داخل کوفه شد و بنظر هر دو روایت چون عمر سعد داخل کوفه شد
پسرش حفص را نزد مختار فرستاد مختار گفت بد رت کجاست گفت اینک در خانه نشسته است بعد رو بر بام می ایستد
نزد مختار از ترس آنکه مبادا امر درو از یکشد پس حفص گفت پدرم میگوید ای امانی که بماداده با وفا خواهی کردی که
بنشین انگاه ابو عمر را طلبید و در گوش او گفت که برو و عمر سعد را بیا و دو هینکه داخل و طاق شدی خواهی
گفت که یا غلام علی بیکسانی یعنی بسلام کلام مرا چون این را گوید بدانکه شمشیر می خواهد که ترا بکشد تو سبقت نمود
او را بکش ابو عمر رفت و حفص نشست شاعری نگذاشت که آمد و سر عمر را آورد و در نزد مختار گذاشت مختار بخص گفت
که این سر را پیش مناسی چون بنیت نکریت سر بر در آشنایت گفت یا الله و انا الیه و الحیون نعم و لا خیر فی الشیئ بعد
زندگی بعد از او بکار نیاید مختار گفت غم مخور که تو هم بعد از او زنده خواهی ماند و امر نمود تا او را بکشد بعد از آن مختار
گفت عمر را بوض امام حسین و حفص بوض علی بن الحسین و لا یواء و الله لا یقتل سبعین ألفا کما قتل عجمی بن زکریا
یعنی مساوی نیستند بخدا منم هفتاد هزار کس سب خون ایشان میکنم همانکه عجمی بن زکریا هفتاد هزار کس کشته شد
و بعضی گفته اند که مختار گفت اگر سه ربع تمام خلا بن را بکشم بیت نکشت از انکشتان انحضرت نقاص نشد
مؤلف گوید در حدیثی دیدم که آن سخن اول را شخصی گفت که در مجلس مختار نشسته بود و مختار متغیر شد و گفت یا لکم العیا
ای ششم ترین مردم قیاس میکنی عمر را بحسین و موازنه میکنی پسرش را به پسر او و الله اگر سه ربع خلق کشته شوند نقاص
بیت انکشتان ایشان نشد بعد از آن این تمام نقل کرده که محمد بن الحنفیه عتاب میکرد بر مختار که با عمر سعد می نشیند و
حرمت او را میبرد و قتل او را تاخیر انداخته و چون کشت ایشان را و سرهای ایشان را بهرام مساوی بن سعد و غلبیان بن حجاج
فرستاد از برای محمد حنفیه از اتفاقات و ششسته بود با جمعی از شیعیان و همان عتار بن می نمود که سرها را آوردند پس بعد
سکرمود و دستهای خود را باز نموده گفت اللهم لا تنزل المختار هذا الیوم و لجره عن اهل بیت نبیک خبر الحجاز یعنی مختار
مختار را از علی که امر و کرده مرا موافق مکن و جز او را از اهل بیت پیغمبر محمد مصطفی بهتر بن جز ما فوالله ما علی
المختار بعد هذا الیوم من عقیب دیگر از برای مختار بعد از امر و عتایی نیست فصل چهارم در کشته شدن علی
بن زیاد علیه لعنه و سایر مروانیان بعد از آنکه مختار فرار لغت از متهم قاتلان امام حسین را که در کوفه بودند بهم رسانید
و قشقی مراد دل خود را حاصل نمود و دیگران زیاد افتاده ابراهیم مالک شتر را طلبید و او را مامور برفتن بر سر اخی

۲ و یار

۱ برای قتل

ابراهم گفت من مضایقه انداختن ندارم لیکن عبد الله بن الحنفیة از من مکن که منیرم با من غد کند در وقت ضرورت
مختار گفت منیرم از اینکه اگر فرستم او را هم بد مظنه شود و مکدر شود و با او بملا میکت و ملاطفت و دادن مال دل و را خو
و از قدر گرفتن او را باز دار پس ابراهیم باده هزار کس بیرون آمد و مختار او را امتیاضیت نموده نافه ری ز راه و او را و داع نموده بر
و ابراهیم رفت تا مداین و سه روز در آنجا ماند و از آنجا بکرب رفت و در آنجا ماند و امر کرد که خراج و مال دیوانی او را جمع کنند
و چون جمع شدند کس از دو ساء لشکر چیزی داد و بعد از آنکه بن الحنفیة پنجاه درهم داد و این ناملاجم مزاج او افتاده پس فرستاد
و گفت تو خود ده هزار درهم بر میداری و بیخته من پنجاه از منیرم ابراهیم قسم یاد نمود که زیاده از آن بر نداشته باز بیخته او
فرستاد و قبول نمود و خروج کرد بر مختار و عهد خود را شکست و با طایفه خود غارت کرد سواد کوفه و دهانات را و بعضی
از عمال مختار را کشت و اموال بسیاری هب غارت کرده رفت نزد مصعب بن زبیر و چون مختار بهمد خانه او را در کوفه
غارت کرد و زن او سلی را حبس نمود و بنا کند و تا کید و فتنه با ابراهیم که برود بر سر این نیاد و ابراهیم نیز کوچ بر کوچ روانه شد
تا آنکه بخاند که در چهار فرسخی موصل بهراب عظمی است رسید و در آنجا فرمود آمد و این زیاده نیز بعد از اطلاع از آمدن او
با هشتاد هزار کس از لشکریان شام بیرون آمد تا رسید بنزدیک لشکرگاه عراق و لشکر ابراهیم کمر از بیت هزار کس بود
و از اشراف بن سلیم همراه این زیاده عجمین جناب مکه بود ابراهیم در خفیه با و مراسله نوشت و وعده انعام و اکرام داد
و او با هزار سوار آمد نزد ابراهیم و مشورت کرد با ایشان که هر چه چنک زودتر بشود بهتر است چنانچه عقب مدد میرسد
با ایشان و هر چه طول بکشد فوت ایشان زیاد میشود و ضعف شما ظاهر خواهد شد و چون سحر شد نماز کردند و ابراهیم
لشکر خود را بنیاز است نظر سپاه سحر چون علم بر کشید جهان حرف شب را رقم در کشید بر او در مرغ سحر که غریب جو
سر نام از نور و صری زدیو بطلعت که خود نیایش نمود زبان را بشکر از نیایش نمود زیاده ده خود در آن داور بی
کمی باره کی خواست که ناو بی چون محقق بغلطید بر روی خاک کمر بست و در آن درع چاک و دو مینه سفیان بن بکر
از دی و بر میر علی بن مالک چندی اقرار داد و سر دار سواره طفیل بن لقیط بنی سر کرده پیادگان مزاج بن مالک سکویه
بود و هنوز هوای ارباب بود که دو باهل شام رفتند و ایشان غافل و مطمئن بودند باینکه بسیارند و جرات نخواهند کرد
اهل عراق و چون دیدند که ایشان بجزایر آمدند لا بد ایشان نیز تبعیثه صفوف خود پر داخته مینه را بشکر اصل بن
الکلاع ملعون داد و میر و ابر بیعه بن عمارق و بر جناح میکره حیل بن عبد الله غنی و در قلب حصین بن بکر و چون
دو لشکر مقابل یکدیگر ایستادند و دو یکدیگر نهادند پس ابن ضیعان کلبی بیرون آمد از صف خود و فریاد زد که
ای شیعیان مختار کذاب و ابن الاشتر کراه منم این شیعیان نجیب فاضل و انطایفه میباشم که از علی بن ابی طالب
تا اول بهمن نسبت بودیم احوض بن شداد از لشکر عراق بیرون آمد و او نیز در جری خوانده قفاخر کرد و شیعه بودن علی
ابیطالب انکاه بر سید از شامی که نام توحیدیت گفت منازل لا بطلال و در جواب گفت که نام من نیز مقرب لا لاجال میباشند
و جمله کردند بر یکدیگر و شامی کشته شد پس اخو اسب خود را جولان داد و گفت هل من مبارز داود و مشقی از
صفوف شام بیرون آمد و در جری میگرد و اخو اسب خود را جواب می گفت و جمله نمود بر او و بیت ضربت
کار او را ساخت و اخو اسب بر کشت بصف خود پس حصین بن بکر از قلب لشکر این زیاده بیرون آمد و میگفت باقا
الکوفه اهل المنکر و سبیعة المختار و ابن الاشتر هل یبکم قوم کربم العنصر مهذب فی قومه بمنحی بیز زنجی
فایده الامیرک پس شریک بن خرم تعلی بیرون آمد از صف عراقیان و در جواب رجز او گفت با قاتل الشیخ

الآنم بکربلا يوم النقاء العسکر اعون حینا ذالثناء الفخر وابن البقی الطاهر الطهر وابن علی البطل المظفر
 هذا فخذها من هیزتر فتود ضربة قوم وبعی مضر یعنی آبکشند فرزند پیغمبر طاهر و علی مهلولان مظفر و مضر
 کربلا روز ملاقات لشکر اینک بکبر خربت شیر درنده را از طایفه ربیع و مضر بر و ضربت در میان ایشان و درید
 شد و آن نعلی کشت حصین ناپس شامیان ز کوفیان خوف برداشتند و ابراهیم پیش صف آمد و فریاد زد آلا یا
 سرطه الله و یا شیعته الحق و یا انصار الدین فاتوا الحلین و اولاد القاسطین لا تظلموا انرا بعد عنین هذا عجب الله
 بن زیاد قاتل الحسین ابن علی یعنی ایشعیان حق و یازان دین و لشکر خدا مقاتله کشید با کسانی که حرام خدا را حلال
 کردند و اولاد آنانکه انحق عدول نمودند و با معاویه ساختند و با امیر المؤمنین جدال کردند و بعد از آنکه عین انکی
 که طالب ویند در دست افتاد او را سر میزد و ای پیغمبر دیگر مکر و بدیاریت عید الله بن زیاد خرافه که قاتل حسین
 علی است اینسان و جنک را افتاده است پس خود ابراهیم حمله کرد بر لشکر شام و در غزوه میخواست و شمشیر میزد و از خون شام
 نمین واکل کون می نمود و اهل عراق انقباض و نیز حمله کردند و مخلوط شدند بیکدیگر و آتش بیکار افروخته شد بظلم
 ابراهیم بالشکر خودش گفت که از ما هر جا است اندر نهفت بکام میزد چون شرجینک اویم جهان بی بداند نشک
 اویم کن این شک تا جاودان این خشا بخندند بر تیغ گز و سنان دوشک بکین اندر آوردی هه کینه خواو
 هه جنک جوی حروشی بر آمدن هر دو سپا بر رفتند بکسر روی و نمکاه زبس بفره و ناله کمره نای همین اسنان
 آمدن بجای هه یال اسبان دست عنان زکوپال اسب کان و سنان تو کفتی جهان کام ترا زده است و با اسنان
 باز من کشت است بند دشته را و روزگار گذر زبس کمر و تیغ و سنان و چنان شد که کس روی کشور نهدید
 کشتگان شد زمین نابیدید ز شامی بی نام و کشته شد زمانه برایشان می کشته شد هوا کشت چون روی
 زکی سیاه ز کشته ندیدند بر دشت راه هه دشت تن بود و خفتان و خود نشان ابراهیم را در هوا درود و چنان
 جنگی کردند که بران روزگار یاد نداشتند و جوی ز جنک و نای روزگار نقل کردند که بعد از نواخته لیله الفجر
 صغین چنان جنگی اتفاق نیفتاد و از شدت اشتعال نایره جنک و بیکار فرصت نماز ظهر و عصر بجهت ایشان نشد
 مکر یا بماء و اشاره و ناظر و دستارها در آسمان مشغول حرب و بیکار بودند بظلم در نک کان زمانه در مغرور
 فاشترک کنان تیر بر مزد کوش هب بکربلا تیرهای مود ز پای عقابان نهی کرده زود سر نیزه از طاسک سنان
 برچم فرود بخت طاس خون نم باد پایان بخون چون عقیق شده با نمد زین بخون و عقیق سنان و در سر کوبان
 سر در سر کوبانند و خسته سرافشان تیغ کردن گذار بر آورده از جوی خون لاله زار بودند سنان سپهر و افق
 و مقراضه مقراضا موخته زهر قبضه خنجر و در شتاب بر آورده چون از دهاسر و خواب و جناب قدس الهی
 جراتی و قوتی با اهل عراق کرامت فرموده بود که با آنکه پخیات اهل شام نمیشدند با وجود آن چنان چیر بر اهل شام شد
 بودند مثل شاهین شکاری که بر گنجشک مسلط باشد و چنان جولان میکردند در میدان همچو مثل جولان کردن کشت
 در دمه کوسفندان و چنان نمالیدند ایشان را که با خالتن زمین یکسان نمودند و ایشان را بطبقات حتم کشانیدند
 و از دم نیزه و شمشیر زهر مکر ابکام ایشان و سانسیدند و همین نسبت جنک بر پا و بد نهایی ایشان از شمشیر عراقی
 پاره پاره میشد تا شب هنگام و از شدت صدمه عراقیان ناب مقاومت نیاورده فرار برقرار اختیار نمودند و لشکر
 عراق تعاقب کردند شامیان را و تیر مثل باران بر ایشان میخندد و تمام اعیان شام چون حصین بن نمیر و شراحیل بن

دبی الکلاخ و بن حوشب و غالب باهلی و ابوالشرس بن عبد الله سرخ از اسان کشته شدند بدادند که در جنگشان جای نباشد
بودند کشتن بازاری خویش و بران باشند نهادند کشت و زان کارزار اندامد بشت نگویند کشت کوس و درفش و
نبد هیچ پیدار کین از عنان که در شان ز پیکار بر کشته بود ز خون سران دشت اغشته بود باندک زمان زان سپاگران
نماندند بکین ز نام اوزان دبی نام دارا ز پی نام و نشت بدادند بر خیره سرها بچنگ ز پیکار کشتن کرد بر کرد راه جو
بازار محشر شد هر یکاه و این فتح انجند بنام ابراهیم در جمیع اقطار عالم منتشر گردید مرویت که بعد از آنکه لشکر شام کشته
خود و غبار و غبار و غشت دیدند که جویان ایشان پای صبر و ثبات مشرود اند و مغالطه مینمایند و زمین از خون ایشان
رنجین گردید ابراهیم گفت که دران اشاد بدم مرد سرخ رویت و با کو که ایستاده است و مرد مرا بخری بر جنگ کردن
میکنند و هیچ سواری نزدیک و بجای یک مکر آنکه او را بر زمین می اندازد و هیچ پهلوان بجای نزدیک او نمیکند و در مکر
او را بر خاک هلاک می کند و چون نزدیک بمن شد شمشیری بران زدم و دست او را جدا کردم و از اسب افتاد و در کنار
نهر خاز و نهر بر او زدم و او را کشتم و بوی مشک از بدن او بد ماغ من رسید و دیگر بجبهه مغلوبه شدن پیکار و
تفتیش و تحقیق آنکه کیست مرا میسر شد بعد از حصول از مهم پیکار و لشکریان خود گفتیم که چنین کسی را در کنار نهر خاز
کشته ام چون تحقیق کردند محقق شدند که این زیاد ملعون بود پس سر او را بریدند و از برای ابراهیم آوردند و جدا
تمام شب محافظت کردند و چون ابراهیم سر او را دید شکر و حمد الهی را بجا می آورد و این تمام کوفه که در ماه صفر کشته شد
و بجای از ارباب حدیث گویند که در روز عاشورا کشته شد و عمر او سی و نه سال بود و چون صبح شد لشکر اموال
و غنائم بسیار جمع کردند و شتران را بر این فتح قضایند بجا می کشند و مدح ابراهیم و مختار نمودند و این زیاد و مروانیان را
نمودند و خلاصی از این زیاد کینت و بشام رفت نزد عبد الملك و احوال این زیاد را بر سپیدان غلام گفت که چون دو
لشکر بهم ریختند و مغلوبه شد این زیاد پیش آمد و جنگ عظیم نمود و بی کردن کشتن را کشت بعد از آن گفت بمن بگو
این برای من بیاور و چون او را زدم خورد و باقی مانده آن را بر سر و بدن خود ریخت و قدری بر پیشانی و گردن اسب خود
ریخت و حمله کرد بر لشکر عراق و دیگر از کینت کرد و غبار و التهام معرکه کارزار او را اندیدم راوی گوید که همراه ابراهیم شتر
بودم در جنگ خاز و از سبکه کشته بسیار بودند ممکن نبود شمردن مکره بی و چون شمرند هفتاد هزار کشته شد
بود و ابراهیم جدا و املق بر دار کشید و گویا در نظر میباشد که بیضتین او مثل دو جبل او بخته بود پس ابراهیم
سر این زیاد ملعون با سرهای دشمنای لشکر او را بکوفه فرستاد و مختار از قشویی که داشت خود نیز بیست عظیم
نموده از کوفه جدا این آمد و در کوفه سایب بن مالک را نایب خود گردانید بود و در میان خطبه خواند و در
محراب و ترغیب با مداد کردن و رفتن از عقب ابراهیم اشتری نمود شعبی گوید که من هم همراه مختار بودم که ناگاه خبر
بشارت فتح و قتل ان ملاعن رسید از خوش حالی نزدیک بود که پرواز کند و بی الفور بر کشت بکوفه شعبی گوید
که مرا متهم میدانند بد شیمی امیر المؤمنین علی و حال اینکه بعد از کشته شدن امام حسین در خواب دیدم که در میان
آسمان بلز شد و مردان بسیار لباسهای سبز پوشیده بودند و هر یکا دست داشتند و فرود آمدند بر زمین و من
میگردانم قاتلان ان جناب را و هر که را امید میدهند که با و میزدند و اقرع را و می افتاد و میسخت از خواب من چند
نزد شت که مختار خروج کرد و مجموع قاتلان ان جناب را کشت و همین شعبی گفته که جنگ خاز و در روز عاشورا سیال
شست و هفتم از هجرت واقع شد و چون رسید الله این زیاد و سایر رؤساء لشکر او را آوردند بکوفه مختار چاشت

پس حمد کرد خدا را و چون فارغ شد از خوردن برخواست و لکد بسیاری بر صورت این زیاده زد با کفش بعد از آن کفش خود را پدید
 داشت و غلامی گفت این کفش را بشوی که بصورت کافری نمی ماند و از ابو الطیفیل مرویست که چون سرها را گذا
 و کرباس سفیدی بر روی آنها کشید بود چون او را برداشتیم دیدیم که ماری در نوبی و مانع و کوش و پیر و نعل و پیر
 سرها را بر وجهه کوفه نصب کردند بعد از سه روز آن سرها را با جمعی از خواص خود با سی هزار اشرف نزد محمد بن الحنفیه
 فرستاد و عرض نمود که جمعی از شیعیان و دوستان شما از فرستادیم بر سر دشمن شما و ایشان توکل بر خدا نموده در کجا
 خشم و تافت بر سر ایشان رفتند و ایشان را کشیدند پس حمد می کردند خدا را بر اینکه خون شما را گرفت و دشمنان شما را هلاک
 کرد و سپید موالیان و مؤمنان را شفا داد و چون نامه و سرها رسید محمد بن الحنفیه سجده شکر نمود و دعا کرد و فرمود
 و گفت جزاء الله جزاءه که حق او را و لا عبد المطلب را بگریید خداوند ابراهیم اشتر را حفظ کن و او را یاری کن
 دشمنان و توفیق ده او را و پیام را و او را در دنیا و آخرت پس این زیاده را محمد بن الحنفیه نزد امام زین العابدین فرستاد
 و آنحضرت نیز با جمعی از اصحاب چاشت تناول فرمودند پس آنجناب نیز سجده شکر کرد و مختار را دعا فرمود و گفت و حق
 ما را بران ملعون داخل نمودند و سر پرده را در پیش روی او گذاشتند ما را در برابر او باز داشتند چاشت و هزار
 مگر من گفتم خداوند ما را از دنیا بر ناسر و از این بنیادی دو قتی که چاشت بخورم و آن مال اقسیم نمودند و در میان شیعیان
 و حضرت امام جعفر صادق علیه السلام فرمود که هیچ زن نداشتیم سر نه نکشید و خضاب نکست و دود طبع در خانه او بلند نشد
 در ظرف مدت پنج سال نادر و زبکه عجب که الله زیاده را از برای ما فرستاد و در روایتی وارد شد که از کتابی که در حضرت
 کربلا حاضر بودند هجده هزار کس بخاک و قتل رسانید و شیخ جلیل جعفر بن تمام که کور ساخته که مدت حکومت مختار
 هجده ماه کشید و از شش پانزدهم ربیع الاول سال شصت و شش از هجرت و از شش نصف رمضان سال شصت و شش هجرت
 هجرت و مدت عمر او شصت و شش سال بود مؤلف گوید که احادیث بسیار نیز در مدت مختار وارد شده مثل آنچه در
 بصائر الدجیات روایت کرده از عبد الله بن سنان که حضرت صادق علیه السلام فرمود خدا تعالی هر وقت مشیتش بخلق میگرد
 که از برای دشمنان خود انتقام بکشد و ایشان را یاری کند یاری میکند و انتقام میگیرد با شر و خلق خود و هر وقت
 خواهد از برای خود انتقام بکشد بدوستان خود انتقام میگیرد چنانچه انتقام میگیرد بن و زکریا را به بخت نصر کشید و
 انتقام از برای امام حسین علیه السلام گرفتار کشید و کپی روایت نموده از حضرت باقر علیه السلام که مختار نامه با امام زین العابدین علیه السلام نوشت و
 هدایای بسیار از عراق فرستاد از برای آنحضرت و چون بدو خانه آنحضرت رسیدند و از آن طلبیدند غلامان را
 بیرون آمد و گفت دو شویدا از دو خانه من که من هدیه دو شوخ کو یا ترا قبول نمیکم و نامه ایشان را نیز نمیخواهم پس او را
 مختار را بدو ناچار عنوان نامه داد که بنام آن جناب بود پاک کردند و بنام محمد بن الحنفیه کردند و بر دندان برای او
 قبول کرد و در کتاب مختصر شیخ حسن بن سلیمان روایت کرده که مختار صد هزار درهم از برای امام زین العابدین علیه السلام
 آنجناب کرامت داشتند که قبول کنند و ترسیدند که اگر قبول نکنند تا خوشی از مختار بایشان برسد ناچاران را
 در اوطاق گذارد و سر بر تیرتیر نمودند تا آنکه مختار کشته شد پس نامه به عبد الملك مروان نوشتند و او را اعلام
 نمودند از آن مردی که فرستاده بود عبد الملك و جواب نوشت که تصرف کن در آن که ما تو بجهشیدیم و طبعه کو را
 بادر تو پس امام زین العابدین علیه السلام مختار را لعن میفرمود و مختار بر ما اقرار بسته و بر خدا نیز اقرار بسته و چنان
 میگرد که و می میشود بر او و غیر آنها از اخبار لیکن ظاهر آن است که اخبار قلع و لحن مختار حمل بر قتیقه میباشد و این

گفتند و اینها را
 از فاطمه دختر امیر المؤمنین
 که گفت بنی و فاطمه را
 و کبری خود را شانه نکرد
 و میل نموده بخش خود
 نکشید و مختار را
 این زیاده را

حدیث آخر که نقل شد نیز اشعاری بان دارد و چگونه میتوانستند در دولت بنی امیه که بر روی مشرکین امیر المؤمنین و اهل بیت
می نمودند و ان اذیتها نسبت بشیعیه و مخلصان ائمه علیهم السلام میرسانند که مکر و شنیع و تحقیر و توصیف نمایند بخدا
که علانیه و بر ملا طلب خون امام حسین را نمود و زیاده از حد فرار کس را ایشان و اعوان ایشان بکشت و بی پروا طعنه
اخلاص و مودت با ایشان می نمود و در باهنا و تحقیر مکر و میفرسناد و سرهای کابر بنی امیه را از کوفه بمکه و مدینه نزد
محمد حنفیه و امام بنی العابدین میفرسناد و تفتیه را که خود مکر و نهایت ناکید و تشدید در معول داشتن آن میفرمودند
موقوف داشته خود را و شیعیان خود را و بلیه و مشقت مبتلا سازند هرگاه زار و یا هشام بن الحکم یا غیر ایشان از
خواص شیعیان بجهت بدنامی و تمسک تشیع لمن و مذمت و اظهار تبری و پیروی می نمودند بر مختار را که خروج نمود و چندین
نفس را مقتول نموده بطریق اولی نثاره می نمودند از این که او را لعن نمایند و وجه نقد و هدایای او را گاهی قبول نمایند و
گاهی ننمایند و گاهی بفرستند نزد خلفای بنی امیه و اعلام نمایند تا ایشان بد مظنه شوند و ایشان را متهم سازند باینکه مختار
این مفاسدی که از وی صادر شد حسب اشاره و بموجب فرموده ایشان بوده بل بعضی اخبار و تم مختار را حمل بر نفقه بسیار
بهد می نمایند مثل حدیثی که سماعه روایت نموده از امام جعفر صادق که چون روز قیامت شود پیغمبر خدا از بل صراط بگذرد
و کسی از صرح جنت فریاد زد که یا رسول الله مرا بجات ده تا سه مرتبه حضرت باو اعتنا نکند پس امیر المؤمنین بگذرد و همچنین
استغاثه کند و انجناب نیز التفات نفرمایند و همین امام حسن انکاء امام حسین بگذرد و او نیز استغاثه کند و گویند که
و نه منان متراکم و طلب خون تو کردم رسول فرماید که یا حسین فریاد او بر سر که حجت بر تو گرفت پس آن حضرت تا آنکه
عقاب پنجه در جهنم بیندازد و او را در او راوی گوید که عرض کردم فدای تو شوم آن کیت که چنین است فرمود مختار
که من چنان معتدب نباشد در جهنم و حال آنکه آن همه کارها نموده فرمود اگر دل و دما می شکافند در دل و از محبت شخین چیزی
می یافتم و بحق آنکسی که مختار را بر سالت برگزیده که اگر چیزی بیل و میکاشیل را در دل چیزی از محبت ایشان باشد بر خدا
و احبست که او را بر روی در جهنم بیندازد لیکن حمل این حدیث را بر نفقه ممکن است چه در عهد خلفای بنی عباس
که شبهه بودند باطناً بلکه ظاهراً و اذیت که با اولاد فاطمه می رسانیدند از راه فساد عقیده بنود بلکه از راه عقیم بودن
ملک و حفظ دولت خود میبوده و خلفای ثلاث در نهایت شدت لمن می نمودند و اقرار بصب نمودن ایشان و خلعت
را داشتند پس این جزء حدیث که طعن بر خلفای ثلاث است منافات ندارد با نفقه حاصل کلام تشکیکی در محمول بودن
اخبار و مختار بر نفقه بجهت مؤلف حاصل نیست و اما انتساب کیسانیت یعنی انهنای که قاتل یا مامت محمد حنفیه و سایر
باو آنکه اول کیت که این مذهب را القراع نمود پس جواب آن از کلام شیخ جعفرین تمام که مذکور است ختم ظاهر است
اعلم بجهت احوال حدیثی از تفسیر امام حسن عسکری نقل شد که با تواریخ و سایر احادیث منافات دارد و ما المختار
نقل نموده و وجه منافات آن را ذکر می نمایم فرمود که جناب امیر المؤمنین فرمود که چنانچه بعضی از بنی اسرائیل طاعت خدا
نمودند و خدا بتعالی ایشان را مکرّم داشت و بعضی معصیت نمودند و حق تعالی ایشان را معتدب ساخت شمانیز که
چنینی عرض کردند غاصیان ما کجاست فرمود انهنای که ما مورثند بتعظیم ما اهل بیت و تعظیم حقوق ما و با وجود
آن ترسیدند و مخالفت نمودند و انکار حقوق ما را کردند و استخفاف بما نمودند و اولاد پیغمبر را کشتند با آنکه ما مورث
و محبت ایشان میباشد گفتند یا امیر المؤمنین اینها که فرمودید شد نیست فرمود بل چیزیست حق و صدق و امریست که
لا محاله باید بشود عن قریب همین دو فرزند من حسن و حسین را خواهند کشت و بعد از کشتن فرزندانم حسین خداوند

عالمیان زجر و عذاب نازل خواهد ساخت و در دنیا بر ظالمان این امت بشمشیر بعضی که خدا ایشان را مسلط خواهد ساخت از برای انتقام بستان منق و ظلمی که از ایشان صادر شده چنانکه بر بنی اسرائیل نازل شد پیش ازین عرض کردند که کیست آن شخص که مسلط خواهد شد و فرمود خلا میست از ثقیف که او را مختار بن ابی عبیده گویند و جناب علی بن الحسین نیز فرمود مکان بعد قوله هذا بر زمان یعنی چون مدتی گذشت از قول امیر المؤمنین صدق این کلام ظاهر گردید و مختار بن ابی شد و این خبر حجاج بن یوسف رسید از زبان امام زین العابدین آن ملعون گفت پیغمبر که یقیناً چنین حرفی نزده و اما علی ابیطالب پس شت دارم که آیا او چنین سخن از رسول خدا نقل کرده یا نه و اما علی بن الحسین پس او طفل است مفرور و مختار باطل میگوید و منافقان خود را فریب میدهند مختار را بیاورید و چون حاضر ساختند نطع و جلا و بطلبید و گفت کردن او را بزنید و چون نطع حاضر نموده بهمن کردند و مختار را بر روی او نشاندند مدتی مدید طول کشید که غلامان می آمدند و میرفتند و شمشیر حاضر میشد حجاج گفت شمار چه میشود گفتند کلید خزینہ کشد و شمشیرها در خزینہ میباشد مختار گفت نمیتوانی مرا کشت و پیغمبر خدا دروغ نمیکوید و اگر بکشی خدا مرا ندم میکند تا سجد و هشتاد و سه هزار کس از شما بکشم حجاج بعضی از حاجبان خود گفت که شمشیر خود را بجلا درده نا او را بکشد پس جلا و شمشیر حاجب را گرفت و حجاج ایستاد و بمالعه میکرد و در کشتن او که ناکام بماند و ای جلا و نیزید و شمشیر شکم او رسید و پاره شد و مرد جلا و دیگر آمد و شمشیر را برد و چون دست خود بلند نمود که او را بکشد عقرب او را گزید و افتاد و مرد مختار گفت نمیتوانی مرا کشتی حجاج بپا خود پیاورد و سخن را که نزار این معد بشاپور زدی لا کثان گفت و فیکه لشکر کشید از مملکت عجم بیلا و عرب و ایشان را میکشت و آتش کشید بیلا و عرب را پس نزار با و لا خود گفت که مرا در زندبلی گذارده بر سر راه او بگذارید چون شاپور او را دید گفت تو کیستی ای نزار یعنی ای ضعیف و لاغر مردی مسم از عرب بجوام پریم که چرا این عربها را میکشی و چه گاهی از ایشان صادر شد که این همه خلق خدا را میکشی گفت بجهت آنکه در کتابها دیده ام که مردی از شما بهم میرسد که نام او مختار است و ادعای پیغمبری میکند و سلطنت عجم بر دست او بر طرف میشود و حال این خلق را من قتل میکنم تا آن مرد بهم نرسد نزار گفت آنچه دیدم در کتابها اگر کتابهای دروغ کو یا نیست و ثقی و اعتمادی بقول ایشان نیست پس چرا بقول ایشان مردم بی گناه را میکشی و اگر از کتاب راست کو یا نیست و وثوق و اعتمادی بقول ایشان داری پس لا محاله آنچه را گفته اند خواهد شد و ترا مبتسر نمیشود که مقتدا الهی را بر هم زنی اگر چه بک نفر از عرب باقی بماند شاپور گفت راست گفتی و دست از قتل ایشان بدار داشت و لیکن ای حجاج خدا مقتدر نموده که من سجد و هشتاد و سه هزار کس را بکشم از شما ها خال مرچه بجوامی بکن که جناب امیر من الهی یا مانع نمیشود ترا از کشتن من باز نماند خواهد کرد مرا بعد از کشتن تو حجاج گفت بجلا و بزن کردن او را مختار گفت کاش خود مباشرت قتل من میشدی تا آنکه از من بر تو مسلط کند چنانکه عقرب را بر او مسلط نمود و چون جلا و عازم قتل مختار شد دیدند که مردی از خواص عبدالملک بن مروان داخل شد و فریاد و زاری بجلا و که دست باز دارد و نوشته از عبدالملک بن مروان آورده بود بجهت حجاج که در او نوشته بود که ای حجاج کو تو نامه بجهت ما دسانید که مختار را کشته و بجوامی بکشی و از بجهت نقلی که از پیغمبر کرده که سجد و هشتاد و سه هزار کس خواهد کشت از یاران بنی امیه را چون نامه را بنورسد دست از او برد و که او شوهر دانه پس ولید بن عبدالملک است و ولید شفاعت او را نزد ما کرده و این نقلی که کردی اگر بی باطل است که ما ندانیم مسلمانان را بفن بی باقی بکشی و اگر حقت که لا محاله آنچه مقتدر شد خواهد شد نکند و قول رسول خدا را نتوانی کرد پس حجاج او را مریض نمود و مختار را بر که میرسد میگفت چنین و چنان خواهم کرد و باز خبر حجاج

دادند و او را طلبید و امر بقتل او نمود مختار میگفت نمیتوان مرا کشت در این اثنا که تریا مد و نامه دیگر از عبدالملک رسانید
بمختار که متعزز او مشو و محتاج او را متعزز نموده و وعید نهد دید داد که اگر دیگر از این مقوله سخنان گفته ترا خواهم کشت باز مختار
از این مقوله سخنان بی پرده میگفت و محتاج رسید و او را طلبید و او میخفت شد مدتی تا آنکه او را لجسند و خواست که گردن
او را بزند که نامه عبدالملک رسید که باور جویم مذاکره او را احبس نموده نامه عبدالملک نوشت که چگونه دشمن غلبه
خود را که در سرانازی فریاد میند که اینقدر خواهم کشت از ایشان امر بمحافظت او مینماید در جواب او نوشت که ای حق جان
اگر این خبر باطلست که حق رعایت دشواریان و اقارب ما لازم است و اگر حقیقت که او را باید تربیت کنیم تا بر ما مسلط شود
چنانچه در عنون موسی را تربیت کرد از برای هلاک خود و قوم خود پس محتاج او را متعزز نمود و آخر کرد آنچه کرد و کشت آنچه
کشت و آنچه حضرت امام زین العابدین ع فرموده آن بود که عرض کردند یا بن رسول الله امیر المؤمنین تسبیح و عذره خروج او
نمود که در چه وقت خواهد بود فرمود از امروز تا سه سال دیگر حساب کنید بعد از آن واقع شود و سر عبد الله بن زیاد را
بیاورند تا شتر ذی الجوشن در فلان روز در حالتی که ما چاشت بخوریم و سرها در پیش روی ما باشد و ما بانه نظر کنیم
نزدیک شد روزی که آن حضرت وعده داده بود علی بن الحسین بابا از آن خود نشسته بود و خوان طعام فرمود ای برادر
خاطر شما جمع باشد که شما در کمال فراغت بخورید و دشمنان شما از بی آفتبه و دشمنان ایشان از زمین کشته میشود و برسیدند
کجا فرمود فرمود در فلان جا مختار ایشان را میکشد و در فلان روز با این جامه رسد چون همان روز موعود رسید
حالتی که انجناب از نماز فارغ شده بود و میخواست چاشت تناول نماید سرها را آوردند چون نظر آنحضرت بر آنها افتاد
شکر فرمود و هر روز در وقت چاشت حلوائی حاضر میکردند از روز بعثت مشغولی بنماشا حلوائی رسید حضرات مجلس
عرض کردند امروز حلوائی را آوردند فرمود کدام حلوائی این تراز نماشای سرد دشمنان مینماید مؤلف گوید که آنچه از
سیر تواریخ و احادیث ظاهر بلکه متیقن مینماید اینست که مختار در سال بعد از وفات یزید علیه الله خراج کرد که
شصت و ششم هجرت بوده باشد و در او آخر شصت و هفتم کشته شد بر دست مصعب بن زبیر و بعد از آن عبدالملک
بکوفه و مصعب را کشت و بعد از کشته شدن او و درود عبدالملک بکوفه حاج را تعین نمود که برود بر سر عبد الله بن
زبیر و مکه و بعد از آنکه مکه را گرفت و این زبیر مقتول گردید حاج والی عراقین شد و بیست سال مدت حکومت او
بود و در آن وقت مختار بخود بی این زیاد مختار را چند دفعه در کوفه حبس نمود و در عهد یزید و بعد از آن که یزید را
و تسلط این زبیر بکوفه نیز مختار را احبس نمودند و بشفاعت عبد الله بن عمر مخلص شده خروج نمود چنانچه سابقا

مذکور شد و الحمد

عبد الله

روایه کند مولانا محمدرضا کاشانی علیه الرحمه در مشی

خامس العبناء

منازل

باز این چه فوج و چه عز و چه شرف	باز این چه رستم و چه عظمت گردن	بی قبح و سوز خواسته تا عرش	کاشوب در نماز خدای عالم
کار جهان خلق چنانچه در	کوی طلوع میکند از مغرب دنیا	سرای قدس بامه بردانوی غم	سرای قدس بامه بردانوی غم
این سنجی غم که نامش محرمست	دربارگاه قدس که جای لال		

بن
الجلال
خداوند عالم
برینده کار و رسول خداست

حق ملک بر آمدن او می کنند
بر خوان غم جو عالم را صلادند
ان در که جبریل امین بود خاد
وانکه سرادق که ملک محشر
پس خبری کران جگر مصطفی
روح الامین نهاده بر او سر
کاش از زمان سرادق که درون
کاش از زمان بر آمدن او که تا
کاش از زمان که کشتی الی شکست
این انتقام اگر نقیض می بود
کشتی شکست خود طوفان
کر چشم روز کار بر او فاسد
نان تشنگان مؤمنان می شد
بودند و بود دهه سپید
اندم ملک بر اقصای غربت
و وفای که شد بر سران بندگان
کشتی تمام زلزله شد خاک
ان خیمه که کسوی خورشید
با آنکه سرزد این عمل از آفت
این کشته نهاده به نامون
این نخل تر که از آتش جان
این ماهی نهاده بد دنیا
این جیشک ایجاد منوع از
چون روی رقیع بر اخطا
خواموش محشم که دل سنا
خاموش محشم که در سوز آفتاب
خاموش محشم که در کم خیم
خاموش محشم که ازین حرف
نوسم جرای قاتل او جزو
نوسم کرین گاه منفیجان

بند نهم

اول صلابت سلسله انبیا زدند	خوبت بر او لیاحه رسید آسمان
اهل ستم به کای خیر انشا زدند	پس اقی زاکر الماس بر ما
کند ندان مدینه و بر کربلا زدند	و از نیش ستره دران کشت
بر حلقه نشسته خلع بر تضحی زدند	اهل حرم دیدن کریمان کشاد

بند دهم

وین خر که بلند ستون بیستون	کاشان زلزله جگر سوزان
سبیل سیه که در زمین میزگون	کاشان از زمان که این حرکت کرد
عالم تمام غرق در دای خون	کاشان از زمان که پیکر او شد برون
با این عمل معامله دمر چون شد	الی بی چهر دست تظلم بر او زد

بند یازدهم

خون میکند ستان سر بران کرد	انگرفت دست هر که در پیشگاه
فریاد العطش ز بیابان کرد	او از روی که لشکر اعلا نکرده
خاف ز قحط آب سلیمان کرد	از آب هم مضایقه کردند کون

بند دهم

خورشید بر همه برآمد تو	موج پیش آمد و برخواست کوه
کشتی نهاد از حرکت جرح بهدار	عش از چنان بلزده درآمد کوه
شد سر زبون باد مخالف	جمعی که با سر محاسن داشت جرح
روح الامین ز روی بی گشت	آنکه ز کوفه خیل الود بشام کرد

بند سیزدهم

کرد از زمین رسانده بگردون	این فالطیان که چنین مانده برین
نغم از ستاره بر تنش افزون	این غرقه محیط شهاب که درین
کر خون او زمین شد جویون	این شاو سپاه که بغیر اشک

بند هفتم

بنیاد صبر خانه طاعت خراب شد	خواموش محشم که ازین علم کبر
از راه سر که ماتمیا ما هتاپ شد	خاموش محشم که فالت بسک
جبریل از روی پیر خباب شد	خاموش محشم که ازین شر چون
مرغ هوا ماهی دنیا کباب شد	تا جرح سفله بود خطای چنین

بند هجدهم

دانند شر که که خلق درین	دست عذاب حق بد را بد است
-------------------------	--------------------------

کوبلغز ای شرف اولاد آدم است
نان خبری که بر سرش خدا زدند
افروختند بر حسن محبتی
پس نخلها از کاشن ال عبا زدند
فریاد بر در حرم کربلا زدند
نابک شد ز دین او حشم
یک شعله بر رخ خرم کرد و زدند
سپاه اولاد و زمین پس کون شد
جان جهانیان هلاکت برین زدند
ارکان عرش بر لرز زدند
در خاک و خون نهاده بمیدان
نانک که شد شکفته بر دستان
کردند و بجهنم سلطان کرد
خوش داشتند حرم ماما کرد
کاز خون خصم در حرم ضابط شد
ابری تبارش آمد بگریست از زار
افنا و دوکان که قیامت ناسکا
کشتند عمارت محمل شتر سوار
نوعی که عقل گفت قیامت عالم
در جسد دست بازده در خون
شاهیدان شد مدفون چنین
از موج خون او شد کلکون چنین
خرگاه ازین چنانده بر چنین
مرغ هوا ماهی دنیا کباب کرد
در دین اشک مستطاب خون
در دین امر به کلو کلو چنین
روی من اشک جگر خون
هر چه ازین جنای چنین کرد
یکباره بر جریه دخت فلم زدند
چون اهل بیت است بر اهل ستم

اه اند می که با کفن خون چکان چو که زده هم صفتش شود که دین سنا کند سیرا که جبریل بر کجا چون زان کاندان نشا مرجا که بود اهو از دست پاکد هر چند بدین شهدا چشم کار کرد با خنیا فرم هذا حسین اند کی موفرش کشته دلا ن لاسینا اولاد خویش را که شفیعان محشرند تنهای کشتگان همه در شاد خویش ان سر برودندیت خوش بی مله یا بضعة الرسول ابن زیاد داد چون خون حلقه نشسته او بر زمین نخل بلند و چرخان زمین بند بیکار جامه ددم کردن سینه کرد اینان هم غلط کار عجب البحر غافل که چهره پدید کرده در طاعت ابرکت که باغش بود هر چه که بار درخت شفاست با دشمنان بن توان کرد انچه نو	الهی چو شعله از دلم زدند دو شکر صفت زان صفت محشر فریاد زان زمان که جوانان انصاح هم چو توقع کنند باز بشد هضم شور و شور و ایه زادگان مجا که بود طایر از آشیان بر زخمی کاری نیرو سنان سر زخمی که آتش از دودر جان بشد هضم در دوطه عقوبت اهل جنابین سرفای مردان همه بر نیزه های یک نیم اش زدوش مخالفان بشد یازی همر خوش از زمین بدیده عریض طوفان با تاز غبار زمین چون این جبر سیدی که در خیز نادامن جلال انجا ازین بسید بشد و ازلی بیداد کرد مصمم تو امداد کرد در بلع دین چو پاک و شمشاد بامصطفی حید و اولاد کرده توسم تو ادبی که بخشد را آورد	و قد کساه حلة الشیخ وحکمة الشافعی لافا نوی بداد خیر المصا هذا کتاب یطی بالیمین یلحق ان یکتب بالانور وقد سعی فی الطبع و الصحیح قد تم فی لاف و سمانین ناظره محمد الیمانی	عبد المقر بالزلات والحصب المسک اللجج حاجی محمد هاشم النان والحشر مع سادته الاطهار لا سیم القلیل بالانور والحور والقصور نخل الشیوخ العبد الو و هذه الالالی لرواجا	احمد من وفق بالخیرات هو الموفق مقصد الاکابر واسمه الجید بالاعزاز برجوبه الغفران عفت لانه مصائب الساد ومنه وعد الله بالیمین فهو الاجل الراجی الثواب
کلکون کفن بر صند محشرند ان ناکتا که تیغ بصید محشرند شوی محبا کیویش از اسبیل م که بر ملا یک صفت انما نشا چون چشم اهل بیت بر کشتگان بر یکبر شریف امام زمان فتاد دودر مدینه کرد که با انها الت ما و از غریب بیکس فی شتابین اندر جهان مصیبت ما برنگار طوفان سبل دفته موج بتلا غلطان نجات معرکه کر باچین کو خاک اهل بیت رسالت بشاد از بر شگفتها که بارکان بن بد کرد از مدینه بر فلات هفتمین از انبیا حضرت روح الامین بد اورد دل و هیچ لی نیست بملال وز کن جهاد دین ستم آباد کرد نمود این عمل که نوشتاد کرده نیکو کراقتل کرد لشاد کرده از دود اش زخم فرو لا کرده	فریاد زان زمان که جوانان انصاح هم چو توقع کنند باز بشد هضم شور و شور و ایه زادگان مجا که بود طایر از آشیان بر زخمی کاری نیرو سنان سر زخمی که آتش از دودر جان بشد هضم در دوطه عقوبت اهل جنابین سرفای مردان همه بر نیزه های یک نیم اش زدوش مخالفان بشد یازی همر خوش از زمین بدیده عریض طوفان با تاز غبار زمین چون این جبر سیدی که در خیز نادامن جلال انجا ازین بسید بشد و ازلی بیداد کرد مصمم تو امداد کرد در بلع دین چو پاک و شمشاد بامصطفی حید و اولاد کرده توسم تو ادبی که بخشد را آورد	طبعه الریاض فی فی الروم الحجاز والیمین واتمنا الاعمال بالنتیجا فی الحشر للباکی لایین کرانه له فی حد الحور من ذکره یلزم بالتصبر احد و سبعین و اربع	عبد المقر بالزلات والحصب المسک اللجج حاجی محمد هاشم النان والحشر مع سادته الاطهار لا سیم القلیل بالانور والحور والقصور نخل الشیوخ العبد الو و هذه الالالی لرواجا	احمد من وفق بالخیرات هو الموفق مقصد الاکابر واسمه الجید بالاعزاز برجوبه الغفران عفت لانه مصائب الساد ومنه وعد الله بالیمین فهو الاجل الراجی الثواب

بجهد الله الملك العلام مجلد ثاني از كتاب يا خضر الشهاده كه مطلوب خاص و عام و مرغوب زمره انام بذكر مصيبت خامس ال
عبا و زيت حضرت سيد شهدا عليه الاف التحية والثناء محزون فلوب و مبكى عيون و باخاديت مستوثقه و استايد
معتين مشهورينت حسب الامر سر كار ميسر امان قدوة الاخيار ذنبه الابراذ ملجا التجار مركز دوائر قربات محيط مدار
حسنات ثبات افواخ خبرات بلعث اصناف مبرات معين الزاثيرين محافظ السالكين عالجاه مجدت و بخت تكتنا
خاجي الحرمين الشريفين خاجي محمد هاشم خان صاحب نمازي دام الله بقاءه و من نواشب الحد ثان و قاء بيد اقل الكتا

واقفهم الي تبه الزاحم محققا قرابن المرجوم محمد

جاو ز الله عن سبب ثمانها اختنا بدت يوي

واللهما جتنا خلاصه لاهلنا المبد

اقا شيخ الشيخ عبد الوهاب

المؤيد شيخ مؤيد

يا و كان في سبيل

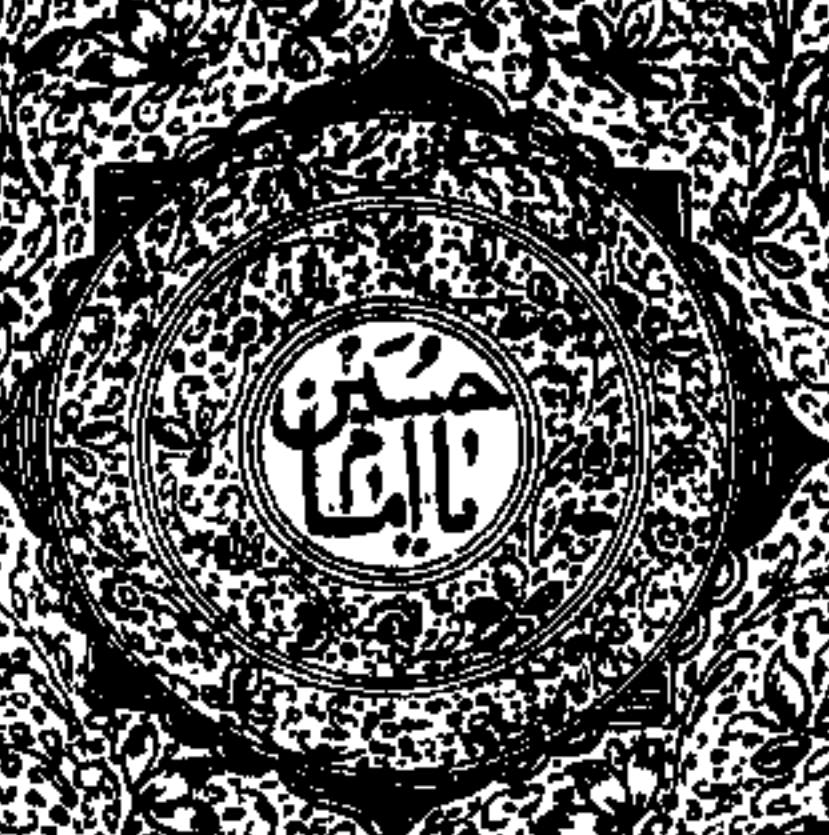
المكر من سبيل

هجرة

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
الحمد لله الذي هدانا لهذا
هذا الذي كنا لنالک من
کما رأينا ضلالتنا في
السلامة الفاضلة في
مجال التحقيق والفرع والفرع
والسنة في كتابنا
المؤيد في كتابنا

تصنيف

هَذَا كِتَابُ يَا ضَلَمَ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ وَالْعَاقِبَةُ لِلتَّقِيَّينَ وَالصَّلَاةُ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ الطَّاهِرِينَ
مَا تَعَلَّمْتُ ابْنَ مَجْدِ شَيْخِ اسْتَنْكَابِ دِيَاضِ الشَّهَادَةِ تَالِيفَ خَادِمِ طَلَبَةِ عُلُومِ مُحَمَّدِ بْنِ
الْحَاجِّ الْمُعْصُومِ الْقُرُونِيِّ صَلَّيَ اللَّهُ أَوْالَهُ وَآسَعَدَ أَمَالَهُ وَدَرَّ أَوْهَشْتَ مَجْلِسِ سِتْ كَرَامَتِصَامِ مُحَمَّدِ بْنِ مَجْلِسِ ثَانِي وَجْهِ
أَوَّلِ سِيِّ مَجْلِسِ مَشْهُودِ مَجْلِسِ يَسْتُ وَشَيْخِ دِيَاخْوَالِ سَعَادَتِ شَمَالِ سَيِّدِ السَّاحِدِينَ وَهَادِي زَاهِ يَقِينِ وَامَامِ تَقِيٍّ
جَنَابِ امَامِ زَيْنِ الْعَابِدِينَ صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ وَعَلَى آبَائِهِ الطَّاهِرِينَ
الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي مَنَّ عَلَيْنَا بِمِنَّةِ الْجَنَّةِ وَخُسَايَةِ الْقَدِيمِ وَهَذَا نَابِئِي سَيِّدِ الْأَنْبِيَاءِ وَغُرَرِهِ الْأَصْفِيَاءِ إِلَى دِينِ الْغَيْبِ
وَصِرَاطِهِ الْمُسْتَقِيمِ وَفَرَّجَ صُدُوقَ سَبَبِ الْمُسْلِكِ بِحَيْلِهِمْ لِقَائِهِمْ مَعَانِ الْقُرْآنِ وَأَسْرَارِ الذِّكْرِ الْحَكِيمِ وَالصَّلَاةِ وَالسَّلَامِ
عَلَى كَرَمٍ مَن مَّرْفَعَهُ اللَّهُ بِالشَّرَفِ الْعَبِيمِ وَأَشْرَفَ مَن أَرَمَهُ اللَّهُ وَاجْتَبَا بِمَجَامِيعِ الْكَلِمِ وَمَجَامِيعِ الْحِكْمِ وَاصْطَفَاهُ بِقَوْلِهِ وَأَيَّدَهُ بِأَعْلَى
خَلْقٍ عَظِيمٍ مُحَمَّدًا لَيْتَقَى الْأَعْرَبِ الْمُصْطَفَى الْكَرِيمَ وَفَقِصِيهِ وَأَبْنِ عَمِّهِ عَلِيِّ الْهَادِي النَّقِيِّ الْبَرِّ الْحَلِيمِ وَعَلَى غُرَرِهِمْ وَأَوْ
الَّذِينَ أَذْهَبَ اللَّهُ عَنْهُمْ الرِّجْسَ وَقَطَعَهُمْ مِنْ كُلِّ خَلْقٍ ذَمِيمٍ الَّذِينَ لَا يَقْبَلُ عَمَلُ غَائِلٍ مِنْ دَرَكِ دَائِي إِلَّا بِقِلَابِ
فِي وَلَا تَأْتِيهِمْ سَلِيمٌ فَلَا يَفُوزُونَ بِرِزْوَانِ حَبَّتِهِمْ أَحَدٌ فِي دَارِ الْخُلْدِ وَالنَّعِيمِ وَتَصِلُ بِبَعْضِهِمْ كُلُّ مَبْغُضٍ جَائِدٍ وَمُرَابٍ مَعَا
فِي أَسْعَلَ فَنَالَهُ مِنَ الْجَنَّةِ وَدَرَّ ابْنَ مَجْلِسِ سِتْ فَصَّلَ اسْتِ فَصَّلَ أَوَّلِ دَرَكِ فَيَتِ مِلَادِ اسْعَادَانِ بِرَكْبَةِ عَيْبَا
وَدَكَا بِرَايِجِ وَبَعْضِي أَرْكَبِ دِيكْرٍ مَرُوبِيتِ نَحْضَرِ امَامِ مُحَمَّدِ بَاغِزِ عَلَيْهِ السَّلَامُ كَرُونَ دُخْرِيَّةَ جُودِ بِنِ شَهْرِيَارِ وَكَه
أَخْرَافِ شَاهَانِ عَمُّ بُوْدِ بَعْدَ زَانَقَرِصِ دَوْلَتِ ائِشَانِ اَوْدَا سِيرِ نُوْدِنْدِ شَكْرِ اسْلَامِ وَبِرْ عُمُرِ دَرَايَمِ خَلَا فَنَشْ دَاخِلِ نَقْ
مَجْمُوعِ نَنَانِ وَدُخْرَانِ مَدِينَةِ تَهْمَا شَاهِي وَآمَدِنْدِ مَجْلِسِ وَبِسْجَرِ زَجَالِ اَوْدُوشِي بِدَاكِرِ دُودِ سِتْ خُودِ اَبِرْ رُويِ خُودِ
كَرْفَةِ بُوْدِ عُمُرِ خَوَاسْتِ كِهْ اَوْدَا بَهْ بِيَدِ دُودِ سِتْ اَوْدَا دُودِ كُنْدِ دُودِ سِتْ عُمُرِ اَبِسِ نُوْدِ وَكُنْتِ اُنْ بِرْ وَنَدَا بَهْ مَزْ كِهْ مَادَا لِيَا